

ฉัน "ดาราวรรณราย ต้นทิวทัศน์ภักดีการ"

เซเลบสาวที่คาบตะหลิวคิ้วเกาลัดมาตั้งแต่เกิด

อยากใกล้ชิดกับฉัน ได้!

อยากสมาคมกับคนระดับฉัน โอ!

แต่สองคำที่ห้ามหลุดปากเด็ดขาดคือ

ไอช้อ และ **อาเจิง!**

คำนำสำนักพิมพ์

คำเตือน!
หากคุณไม่ร้าย ไม่แรงพอ
กรุณาอย่าหยิบหนังสือเล่มนี้ติดมือไป
เพราะหนังสือเล่มนี้มีไว้เฉพาะ
สาวสวยใจถึงเท่านั้น

เปิดอกคุยกันก่อน...

ก่อนอื่น...คุณต้องยอมรับให้ได้ก่อนว่ายุคนี้ไม่ใช่ยุคของสตรีซึ่งเรียบร้อยดั่งผ้าพับไว้อีกต่อไปแล้ว นี่คือนิยามของสตรีผ้ายับที่ (พยายาม) พับเอาไว้ ต่อให้วางทับ จีบกดจนแบน ก็ยังมีรอยลวดลายให้เห็น จะให้เรียบร้อย สงบคำ เก็บกิริยาไม่พาทีกับชายใดก่อนเห็นจะตกยุคหมดสมัย ไหนๆ ก็ร้องหาสิทธิเสรีภาพที่ทัดเทียมกันแล้ว เรื่องความรักนั้น จะเป็นฝ่ายเปิดเกมก่อนก็ไม่เห็นแปลก กลัวอะไรในเมื่อผู้หญิงอย่างเราๆ เก่งกาจสารพัด ทั้งงานหลวง งานราษฎร์ มันสมองก็แสนปราดเปรื่อง รูปลักษณ์สวยสะเด็ด บุคลิกก็มาดมั่นทันสมัย แต่งตัวเก่ง แต่งหน้าเป็น ครั้นจะให้มานั่งทำตัวสนิมสร้อยคอยขายมาเทียบท่าคงช้าเกิน จะเสียหายอะไรถ้าเป็นฝ่ายชิงส่งเทียบเชิญก่อน ถึงจะแห้วหรือพลาดไปบ้างก็ยังชิลๆ

แต่กระนั้นการมันเวอร์จนเกินงามก็ไม่ควร เพราะอะไรเสียความเป็นกุลสตรีไทยยังต้องมีอยู่ อ่อนนอกอ่อนใจเมื่อเห็นผู้หญิงไทยบางคนกล้าจนเกินงามทำให้ดูแข็งกระด้าง ไร้เสน่ห์ สาวๆ จำไว้นะ...กุลสตรียุคดิจิทัลอย่างเราๆ ถ้าจะเป็นฝ่ายเปิดเกมรักก่อนต้องทำอย่างมีศิลปะ จัดภูมิปัญญาดั้งเดิมนั่นคือ “มารยาทหญิง” ออกมาใช้ให้เข้ากับยุคสมัย ผลานความเป็นหญิงยุคใหม่กับจิตจะก้านมารยาทที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดให้ลงตัว จึงจะถือว่า “เป็น”

ซีรีส์ชุดนี้จึงชักชวนสาว ๆ ทั้งหลายมาปิดฝุ่นมารยาทหญิงกับเรื่องราวความรักสุดแซบทั้งสี่เรื่องสี่รส ที่จะช่วยให้คุณสนุกสนานไปกับกลเม็ดพิชิตใจชายหนุ่มหลากหลายสไตล์ตามแต่จะถูกจริตใคร โดยอ้างอิงมาจากเทคนิค How to ที่กำลังได้รับความนิยมอยู่ในขณะนี้ ผสมผสานกับความ เป็นสาวไทยยุคใหม่ที่จะช่วยให้ผู้อ่านเพลิดเพลินยิ่งกว่าเดิมใน “How to Love : รักฉบับเซเลบ” มาดูกันว่าเซเลบสาวทั้งสี่จะจัดกลเม็ดใดออกมาใช้รับรองว่าทั้งสนุก ประทับใจ และแปลกใหม่ เพราะนี่จะไม่ใช่แค่การออกมาบอกว่าคุณต้องทำอะไรเพื่อพิชิตใจชายหนุ่ม 1 2 3 4 แต่เรานำเทคนิคดีๆ ที่ใช้ได้จริงมาปรั่งรสให้กลมกล่อม ยิ่งอ่านยิ่งสนุก ได้รับความรู้ และคุณจะสามารถนำเทคนิคที่เราให้ไปใช้พิชิตใจชายหนุ่มผู้โชคดีสักคน

พิมพ์คำสำนักพิมพ์

คำนำนักเขียน

“You were born to be real,
not to be perfect. You are
here to be you, not to live
someone else's life.

คุณเกิดมาเพื่อเป็นตัวของตัวเอง
ไม่ใช่เพื่อเป็นคนสมบูรณ์แบบ คุณอยู่ตรงนี้เพื่อเป็น
ตัวคุณ ไม่ใช่เพื่อใช้ชีวิตในแบบคนอื่น

”

Ralph Marston

บ๊อย ครั้งที่เรามักจะพยายามเป็นหรือจำเป็นต้องเป็นในสิ่งที่ไม่ใช่
ตัวเรา เพื่อวัตถุประสงค์อะไรสักอย่างที่แตกต่างกันไป
หรืออาจเพราะความจำเป็นหรือเงื่อนไขบางอย่างในชีวิต
บางคนยอมเปลี่ยนแปลงตัวเองเพื่อให้ใครคนหนึ่งรัก
บางคนยอมเป็นใครอีกคนที่ไม่ใช่ตัวเอง เพื่อที่จะมีที่ยืนในสังคม
นั่นๆ

บางคนต้องทนทำงานที่ไม่เคยชอบเลยสักนิด

บางคนต้องเลือกเรียนตามที่พ่อแม่ต้องการ

และอะไรอีกมากมายที่หลายๆ คนต้องพยายามเป็นหรือทำ

เคยบ้างไหมที่เรามานั่งถามตัวเองว่า สิ่งที่เรากำลังทำหรือเป็น คือ การหลอกตัวเองหรือคนอื่น ๆ หรือไม่ แล้วเรามีความสุขกับสิ่งนั้นจริงหรือ สิ่งสำคัญของการใช้ชีวิตในสังคมทุกวันนี้อาจไม่ใช่อยู่ที่ว่าเราจะ สวมบทบาทเป็นอะไร แต่อยู่ที่ว่าเราควรเป็นตัวของตัวเองมากกว่า เพราะ สุดท้ายคงไม่มีอะไรสุขใจไปกว่าการได้สัมผัสความจริงในใจเรา และการ ที่คนที่เรารักยอมรับในสิ่งที่เราเป็น

ก็คงคล้ายกับเรื่องราวของ ‘จุ่มจุ่ม ดาราพรรณราย’ หรือ ‘อาเจ็ง’ นางเอกในเรื่องที่พยายามสวมบทบาทเป็นเจ้าหญิงแห่งวงการไฮโซ เพื่อ จะเป็นผู้หญิงที่อยู่ในสายตาของราชินิกุลหนุ่ม ผู้เป็นรักแรกของเธอ โดย ไม่เคยคิดว่าจะต้องพบเจอกับเพื่อนเก่า ผู้ขายแสนธรรมดาอีกคนที่ทำให้ หัวใจเธอหวั่นไหวได้อย่างไม่น่าเชื่อ

ไฮโซขอเป็นดาว คือหนึ่งในซีรีส์ ‘How to Love : รักฉบับเซเลบ’ เรื่องราวจี๊ดๆ แสบๆ เวอร์ๆ ของสาวไฮโซหน้าหมวย ที่ไม่ได้รวยแต่กำเนิด แต่เจิดแจ่มไม่แพ้สาวไฮโซคนอื่น

ขอขอบคุณพี่นารา เจ้าของไอเดียซีรีส์ชุดนี้ ที่เริ่มบทน่าได้มันและ แสบเวอร์อย่างน่าประทับใจ รวมทั้งพี่เมย์ (นภสร) และพี่มด (อุมาริการ์) ดีใจที่ได้ร่วมงานกับพี่ๆ ทั้งสาม ขอขอบคุณเสียงหัวเราะ รอยยิ้ม คำปรึกษา คำแนะนำ และกำลังใจต่างๆ ที่มีให้กันเสมอมาค่ะ

ขอบคุณจากใจ

อิสยาห์

ความรักหรือ? ไม่รู้สิ...

ความเหมาะสมมากกว่าที่ฉันมองหา

ไอ้ความเหมาะสมที่ว่า...ไม่ได้หมายถึงความทัดเทียมในแง่ของเงินทอง
เพราะฉันมีมากจนเรียกได้ว่าอาจจะเกินไช้กับบางคนด้วยซ้ำ
แต่ที่ฉันขาดและกำลังมองหาคือความเป็นของแท้ต่างหากล่ะ
ฉันจะไม่มีวันได้เป็นไช้ของแท้ ถ้าไม่ได้ลงเอยกับไช้หนุ่มสักคน
และนี่คือคนที่ฉันเลือก...

- ☐ เจ้าชายอะมัวร์ ชิน โมฮัมหมัด
- ☒ นพ.อมรา วงศ์วานิช ทักซ์ทูล
- ☐ นายแพทย์เมธี วัจนะไกรภานุรักษ์
- ☐ มฤเตนทร์ อมรมณีวงศ์
- ☐ นิธาน เกษมสมบัติอุดม

แต่...ทำไมต้อง

หม่อมราชวงศ์ชานนท์กวี ทัศนียุต

...ก็เพราะเป็นหนทางเดียว

ที่ฉันจะได้กลายเป็นไฮโซแท้

ตั้งแต่หิวจนแท้งยังงี๋ล่ะ

ทำไมถึงอยากเป็น

ของแท้

นะหรือ?

ก็ดูคำถามสัมภาษณ์เหล่านี้สิ...

บทนำ

ไฮโซ / ไฮโซจิ๋ว

แน่นอนสองอย่างนี้คนละเผ่าพันธุ์กัน!

Q : จริงหรือไม่ที่เขาล้อกันว่าจุ่มจิ้มเกิดที่ชั่วเถา

A : ไม่จริงเลย ค่ะ ขำวส์ว๊วว... จุ่มจิ้มเกิดที่กรุงเทพฯ แนนวน
ริวจเปอริพันธ์ ตั้งแต่เกิดมาขังไม่เคยไปเนยช์ขชั่วเถาเลย ค่ะ

Q : ล้อกันให้แซดว่าจุ่มจิ้มต้องพกเชี่ยงเพียวอ้วนขนาดสามซีซีไว้ในกระเป๋า
สะพายเสมอ

A : ไม่จริง...ไม่จริง ค่ะ รองที่จุ่มจิ้มต้องพกติดกระเป๋าเสมอ
คือลิปกลอสของทาแนลต่างหาก

Q : ของที่จุ่มจิ้มต้องมีติดตู้เย็นไว้ตลอดเวลาคือเกี่ยมไฉ่

A : โน่นๆ... เข่นไข่มไฉ่ได้แนนวน ค่ะ ลองไปเปิดตู้เย็นของจุ่มจิ้ม
ดูได้ รองโปรดของจุ่มจิ้มที่ต้องมีติดตู้เย็นจริงๆ คือสตรอว์-
เบอร์รี่ดำ

Q : จริงหรือเปล่าที่ว่าชื่อเดิมของจุ่มจิ้มคืออาเจ็ง ซึ่งมาจากหนังสือเรื่อง
เจ็งบ่อเอี่ยม นางพญาหน้าดำ หน้าโปรดของคุณแม่ของจุ่มจิ้ม

A : ไม่ใช่แน่นอน...กรี๊ด...!

Q : ก่อนหน้านี้จุ่มจิ้มพูดไม่ชัด ถึงขั้นต้องจ้างอาจารย์สอนภาษาไทยจากมหาวิทยาลัยดังมาสอนถึงบ้าน

A :

Q : หลายคนบอกว่าจุ่มจิ้มเคยเป็นร่างทรงเจ้าแม่กวนอิมมาก่อน

A :

Q : แหล่งขบปึงที่จุ่มจิ้มโปรดปรานมากที่สุดคือสำเพ็ง

A :

Q : รู้สึกอย่างไรที่มีคนมาท้าวจุ่มจิ้มเคยไปดินเนอร์ในโรงแรมหรูระดับห้าดาว แต่อัดอัดถึงกระทั่งโยนช้อนส้อมทิ้ง แล้วขอตะเกียบจากพนักงาน

A :

Q : จริงหรือเปล่าที่ว่าจุ่มจิ้มมีความสามารถในการแกะเปลือกเกาลัดได้ยี่สิบลูกภายในหนึ่งนาที โดยที่เม็ดเกาลัดไม่แตกแม้แต่หน่อย

A :

ฉัน เกลียด แสน เกลียด

ที่ทุกคนมักเรียกฉัน
ว่าไอช้อ ทั้งๆ ที่ฉันคิด
ว่าตัวเองเกิดมาเพื่อ
เป็นไอโซต่างหาก

▶ เสียงกรีดร้องดังลั่นห้องรับแขกจนหูแทบ
แตก และไม่อยากจะเชื่อว่ามันคือเสียงของ
ฉันเอง

ฉันหายใจหอบระรัวด้วยความโกรธจัด
ขณะจ้องมองกระดาศคำถามนรกที่เพ่งขย้าจน
ยับยู่ยี่และปาทิ้งลงพื้นอย่างไม่ไยดี หลังจากทน
ตอบไปได้แค่สามข้อ พอถึงข้อที่สี่ก็ปรี๊ดแตก

คงต้องโทร. ไปวินนิตยสารอะเฮย์ ที่ตั้ง
คำถามบ้าๆ พวกนี้มาได้ ไม่สิ ต้องบุกไปจัดการ
ถึงที่เลยถึงจะสะใจกว่า

ไม่ว่าจะทำให้แฉ่เกิดหรือแฉ่ดับกันแน่
อุตุส่าห์เสียเงินไปตั้งเยอะเพื่อจะได้ลง
สัมภาษณ์ในนิตยสารระดับเซเลบริตี

โอ๊ย...ทำไมการจะเบียดแทรกเข้าไปใน
กลุ่มเซเลบมันถึงได้ยากเย็นอย่างนี้ก็ไม่รู้ แค่ว่า

ลงสัมภาษณ์นิตยสารลักขณ์ยังโดนกีดกันและกลั่นแกล้ง

ตอนแรกฉันอยากจะลงสัมภาษณ์ใน *สูล* ซึ่งเป็นนิตยสารเซเลบริตีเบอร์หนึ่งของเมืองไทย แต่หยิ่งสุดๆ เพราะฉันอุตส่าห์ยื่นข้อเสนอว่าจะยอมจ่ายเงินก้อนโตแค่ไหนก็ได้เพื่อให้มีโอกาสในการลงสัมภาษณ์สักครั้ง แต่ทางนั้นก็ปฏิเสธเสียงแข็งทำเฉยๆ ด้วยเหตุผลที่ว่านิตยสารเล่มนี้จะสัมภาษณ์เฉพาะไฮโซตัวจริง ไม่ใช่พวกไฮโซ!

หลังจากโมโหหน้าดำหน้าแดงกับเหตุผลของบรรณาธิการบริหารของ *สูล* เสร็จ ฉันก็ติดต่อไปยังนิตยสารเซเลบริตีเบอร์สองอย่าง *อะเฮย์* อย่างน้อยไม่ได้เบอร์หนึ่ง เบอร์สองก็ยังดี

อะเฮย์ ตอบรับข้อเสนอของฉันอย่างไม่อิดออดด้วยตัวเลขจำนวนเงินหลัก ฉันแทบกรี๊ด ดีใจสุดขีด นี่คือนับได้ก้าวแรกที่จะได้ล้างคราบไฮโซ เพื่อจะได้กลายเป็นไฮโซตัวจริงเสียงจริง

แต่นิตยสารบ้าๆ นั้นกลับส่งคำถามที่เหมือนจะยิงประจานความเป็นไฮโซของฉันกับครอบครัวที่สื่อทุกแขนง เหล่าคนดัง รวมทั้งคนทั้งประเทศ พร้อมใจกันมอบสมญานามนี้ให้ฉันกับครอบครัว

ฉันเกลียดแสนเกลียดที่ทุกคนมักเรียกฉันว่าไฮโซ ทั้งๆ ที่ฉันคิดว่าตัวเองเกิดมาเพื่อเป็นไฮโซต่างหาก

ทุกคนทำเหมือนว่าอดีตของฉันคือเชื้อโรคสายพันธุ์ใหม่จากสัตว์ปีกที่ต่างหวาดกลัวว่าจะแพร่เชื้อสู่มนุษย์

ผิดด้วยหรือที่ก่อนที่ฉันจะกลายมาเป็น ดาราพรณราย ต้นติวัดมรณ-รักดีการ หรือจุ่มจิม เซเลบสาววัยยี่สิบเก้าปี ที่มีทรัพย์สินเป็นหมื่นๆ ล้าน และครอบครัวยังเป็นเจ้าของกิจการร้านทองที่ใหญ่ที่สุดในเยาวราช ฉันคือนางสาวขวัญตา ตั้งเกิดทรัพย์ หรืออาเจ็ง ลูกสาวอาแปะขายเกาลัดในย่านเยาวราช

มาถึงตรงนี้พวกคุณคงอยากรู้แล้วสินะว่า ฉันมีประวัติความเป็นมา

อย่างไร...

ป้าของฉันแต่เดิมชื่ออาแม้ง มีอาชีพขายเกาลัดในย่านถนนเยาวราช มาหลายสิบปี ไม่มีใครในย่านนี้ไม่รู้จักเกาลัดอาแม้งเจ้าเก่า (ฉันเคยถาม ป้าว่าทำไมต้องเจ้าเก่า ป้าเคยขายที่อื่นมาก่อนหรือเปล่า ป้าตอบว่า ก็เห็น เขามีถ้วยเตี้ยวนายหนูเจ้าเก่า ลูกขึ้นหนูแดงเฮียหย่งเจ้าเก่า บะหมี่หมูแดง เจ็ส่วยเจ้าเก่า ป้าก็เลยต้องเจ้าเก่าบ้าง)

ป้าของฉันมีฝีมือในการคั่วเกาลัดอย่างมาก แม้ว่าเจ้าอื่นจะเปลี่ยน วิธีการทำเกาลัดแบบเดิมมาเป็นการใช้อุปกรณ์สมัยใหม่ แต่ป้าก็ยังคั่ว เกาลัดในกระทะใบโต ที่ใส่ทรายเม็ดโต เติมน้ำตาลและเมล็ดกาแฟเข้าไป เพื่อเพิ่มรสชาติและกลิ่นหอมให้เกาลัด ซึ่งเป็นสูตรเฉพาะของป้า

ส่วนม้าของฉัน หรือเจ๊เจ็ก แต่งงานกับป้าตั้งแต่อายุยังไม่สิบแปด เติม ม้าทำงานเป็นแม่บ้านและเลี้ยงดูลูกสาวสามคน อันที่จริงป้ากับม้า อยากได้ลูกชายมาสืบทอดตระกูลสักคน แต่หลังจากได้ลูกสาวสามใบเถา มา ทั้งสองก็กลัวว่าถ้ามีลูกคนที่สี่จะเป็นลูกสาวอีก ยิ่งหมอดูเคยทักว่าป้า กับม้าจะมีแต่ลูกสาว พวกท่านก็เลยตัดใจเรื่องการมีลูกชาย

ฉันเป็นลูกสาวคนเล็ก พี่สาวของฉันทั้งสองคนแต่งงานไปเมื่อ ประมาณสี่ห้าปีก่อน ตอนนี้ฉันมีหลานถึงสี่คนแล้ว บ้านของฉันไม่เคย เจียบเหงา เพราะพี่สาวคนรองกับพี่เขยอาศัยอยู่ในบ้านตึกแถวติดกับบ้าน ป้ากับม้าซึ่งรั้วทะเลถึงกัน แอ้มพี่สาวคนโตก็มักกลับมาเยี่ยมบ้านทุกวันหยุด สุดสัปดาห์ ครอบครัวของฉันจึงครึกครื้นอยู่เสมอ

ป้ากับม้ารบเร้าฉันให้หาแฟนแล้วแต่งงานอยู่บ่อยๆ แต่เพราะยังไม่เจอผู้ชายที่ถูกใจเสียที ก็เลยอยู่เป็นโสดมาเรื่อย ๆ ทำงานเป็นเลขานุการ ของบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง วันหยุดเสาร์อาทิตย์ก็มาช่วยป้าขายเกาลัด มีความสุขกับการเป็นลูกสาวที่ดีของครอบครัว แม้ว่าบางทีอาจจะมึนบ้างที่ เบื่อชีวิตประจำวันเดิมๆ

ชีวิตของฉันคงจะดำเนินอย่างราบเรียบแบบนี้ไปเรื่อย ๆ ถ้าเช้าวันหนึ่งเมื่อราวหนึ่งปีก่อนไม่มีสายจากเมืองจันทบุรี. เข้ามาหาคนชื่อ ตังก๊กเม้ง ซึ่งก็คือป้าของฉันนั่นเอง

โทรศัพท์ครั้งนั้นเปลี่ยนชีวิตคนในครอบครัวของฉันให้พลิกผันราวกลับหน้ามือเป็นหลังมือ

เหตุเพราะอาทง หรือเตี่ยของป้าฉัน ซึ่งอยู่เมืองจันทบุรีและพลัดพรากจากอาแม่กับป้าของฉันมาหลายสิบปี ได้ออกตามหาป้าของฉันมานาน จนเจอป้าของฉันก่อนที่จะเสียชีวิตเพียงหนึ่งเดือน แต่เวลาเท่านั้นก็เพียงพอแล้วที่อาทงจะทำพิธีกรรมมอบมรดกมหาศาลให้ลูกชายคนโต

อาทงของฉันติดอันดับหนึ่งในห้ามหาเศรษฐีของเมืองจันทบุรี ท่านมีหุ้นในบริษัทบ่อน้ำมันและบ้านจัดสรรในเมืองจันทบุรี และหุ้นในธนาคารฮ่องกงอีกหลายแห่ง

ป้าของฉันจึงกลายเป็นอภิมหาเศรษฐีภายในชั่วพริบตาเดียว ได้รับมอบมรดกเป็นทรัพย์สินหลายหมื่นล้านบาท

ความเปลี่ยนแปลงหลายอย่างจึงเกิดขึ้นกับครอบครัวฉันหลังจากนั้น

ป้าของฉันเปลี่ยนชื่อจากอาแม่ เป็นนายมิ่งมงคล เลิกอาชีพขายเกาลัดมาเปิดร้านทองที่ใหญ่ที่สุดในเยาวราช ส่วนแม่กลายเป็นนางอาภาพรสูง ไม่ไข่เจ๊อีกต่อไป ลูกสาวทั้งสามก็ต้องเปลี่ยนชื่อเช่นกัน แม่ยังเปลี่ยนมาใช้นามสกุลยาวเหยียดเป็น ตันติวิวัฒน์ภักดีการ เพราะป้ากับแม่คิดว่านี่คือหนึ่งในสัญลักษณ์ของความเป็นอภิมหาเศรษฐี

ครอบครัวของฉันย้ายจากตึกแถวเก่า ๆ ไปอยู่ในตึกแถวห้าคูหาสูงสี่ชั้นริมถนนย่านเยาวราช ซึ่งตกแต่งอย่างหรูหราทั้งภายนอกและภายใน โดยเน้นสีแดง เพราะเป็นสีโปรดของทั้งป้าและแม่

อันที่จริงก่อนหน้านี้ป้ากับแม่และสมาชิกในครอบครัวคนอื่นเคยย้าย

ไปอยู่ในเพนต์เฮาส์ราคาหลายสิบล้านที่อยู่ใกล้สถานีรถไฟฟ้ามหานคร แต่อยู่ได้ไม่ถึงเดือนก็ต้องย้ายกลับมาอยู่เขาวราชเหมือนเดิม เพราะชินกับเสียงเจี๊ยวจ๊าวและผู้คนแออัดในเขาวราชมากกว่า

ครอบครัวของฉันค่อยๆ ปรับตัวจากชีวิตคนชนชั้นกลางค่อนข้างสูงมาเป็นหนึ่งในอภิชนาชนชั้นสูงของเมืองไทย แต่ของอย่างนี้ต้องใช้เวลา ทุกวันนี้ป่าของฉันยังผลัดขึ้นใหม่แต่เข้ามิดเพื่อเตรียมตัวเกลาอยู่บ่อยๆ

ฉันกับครอบครัวกลายเป็นส่วนหนึ่งในแวดวงคนชั้นสูงไปโดยปริยาย ม้ากับฉันมักได้รับเชิญไปออกงานการกุศลต่างๆ หลังจากม้าบริจาคเงินก่อนโตยิ่งกว่าไฮโซคนอื่น ๆ แล้วที่ม้าต้องพาฉันออกงาน เพราะตอนนี้พี่สาวทั้งสองของฉันต่างก็มีลูกเล็ก ๆ และอีกอย่าง...ทั้งคู่ก็แต่งงานไปแล้ว ม้าเลยอยากให้ฉันได้ออกงานบ่อยๆ มากกว่า เผื่อจะได้เจอหนุ่มไฮโซดีๆสักคน

แล้วเวลาออกงานแต่ละที ม้ากับฉันก็แทบจะเป็นคู่เพชรเคลื่อนที่ เพราะม้าเชื่อว่านั่นคือเครื่องหมายการค้าของการเป็นไฮโซ ไม่ใช่ว่าม้าของฉันอยากเป็นไฮโซจนตัวลั่น แต่การกลายเป็นอภิชนาชนชั้นสูงเพียงชั่วข้ามคืนทำให้ครอบครัวฉันถูกขับเคลื่อนเข้าสู่วิถีของคนในแวดวงไฮโซอย่างช่วยไม่ได้

แต่แน่นอนว่าเรื่องราวไม่ได้ง่ายดายอย่างที่คิด

ทุกแวดวงล้วนมีการแบ่งชนชั้นวรรณะกันทั้งสิ้น ไม่เว้นแม้แต่ในสังคมไฮโซ แม้ฉันกับครอบครัวจะได้รับเชิญไปงานเลี้ยงของกลุ่มไฮโซทั้งหลาย แต่ก็มักเป็นงานเลี้ยงปลายแถว ไม่ค่อยสลักสำคัญหรือมีคนดังมาร่วมงานกันมิดฟ้ามิดดินเท่าที่ควร แต่บางครั้งม้ากับฉันก็เคยโดดไปงานกาลาดินเนอร์ที่มีแต่ไฮโซชั้นนำในเมืองไทยไปร่วมงาน ซึ่งสิ่งที่ฉันกับม้าได้รับทุกครั้งก็คือ แวดตาแปลก ๆ ของแขกเหรื่อในงานที่จ้องมองมาราวกับว่าฉันกับม้าเป็นตัวประหลาดจากต่างดาวหรือสิ่งแปลกปลอมในงาน

ด้วยเหตุนี้เข้ากับนางจึงอยากกล
คำสปรปะมาของคณพวคนั้นด้วยการ
ให้ลูกสาวลัคนได้แต่งงานกับหนุ่มไฮโซราชันกุล
แล้วลูกสาวคนโหล่งก็จะรับการกิจนั้น
ถ้าไม่ใช่อัน

ตามด้วยเสียงซุบซิบที่บางทีคงจใจให้ได้ยินกัน เลยกะซิบเสียดัง
ลั่นขนาดนั้น

‘พวกไฮโซมาร่วมงานนี้ได้ไง’

‘โปะเครื่องเพชรมาอย่างกับลิเก ดินะไม่แต่งชุดนางเอกลิเกมาด้วย’

‘สองแม่ลูกนี้พูดไทยชัดหรือเปล่าเนี่ย’

พวกเขามองจันแตกต่างจากเซเลบคนดังคนอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็น
เปรี๊ยะ ปุ้ยยามาลย์ ภรรยาสุดเปรี๊ยะของคุณหมอหน้าเกาฯ ที่แม้ตอนนี้
จะมีลูกไปแล้ว แต่ก็คงความสวยและเรียวอย่างเสมอต้นเสมอปลาย หรือ
หญิงเลิศ เลิศนรี เซเลบสาวที่กลายเป็นเจ้าหญิงของเจ้าชายในดินแดน
ทะเลทรายอันแสนร่าร้อนไปแล้ว แต่ว่างเมื่อไรก็มักจะนั่งเครื่องบินเจ็ท
ส่วนตัวมาร่วมงานการกุศลสำคัญๆ ของเหล่าเซเลบ หรือแม้แต่บาร์บี้
ลักขณาวิลาส เซเลบรุ่นเยาว์ เจ้าของคอนเซปต์ฟิงก์ทั้งตัวตั้งแต่หัวจดเท้า
ที่คาบข้อเงินข้อทอง แถมคงอุ้มตุ๊กตาบาร์บี้ออกมาด้วยตั้งแต่เกิด

นอกจากนี้พวกคอลลัมน์กอสซิปต่างๆ ก็ตั้งสมญานามให้จันกับ
ครอบครัวว่า พวกไฮโซ

นั่นคือที่มาของความคับแค้นใจของฉันกับครอบครัว ด้วยเหตุนี้ป้ากับม้าจึงอยากทดสอบประมาทของคนพวกนั้นด้วยการให้ลูกสาวสักคนได้แต่งงานกับหนุ่มไฮโซราชินิกุล

แล้วลูกสาวคนไหนล่ะที่จะรับภารกิจนั้นถ้าไม่ใช่ฉัน

ฉันไม่ต้องเสียเวลาสกรีนหาไฮโซราชินิกุลที่เหมาะสมมากพอจะอุปการะให้ครอบครัวของฉันได้รับการยอมรับจากชาวไฮโซอย่างแท้จริงเลย เพราะมีเพียง หม่อมราชวงศ์ชานนท์กวี ทักษะหยุด คนเดียวเท่านั้นที่ผู้ดีขึ้นมาในหัวฉัน

ใครๆ มักเรียกเขาว่าคุณชานนท์ ราชินิกุลผู้นี้จบการศึกษาระดับปริญญาโทเกียรตินิยมด้านปรัชญา การเมืองและเศรษฐศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยชื่อดังในอังกฤษ นอกจากเขาจะเป็นทายาทผู้สืบทอดที่ดินของต้นตระกูลทักษะหยุด ซึ่งมีมูลค่าเกินกว่าจะประเมินได้แล้ว เขายังเป็นประธานบริหารพิพิธภัณฑ์เครื่องประดับโบราณซึ่งตั้งอยู่บนที่ดินหลายสิบไร่ย่านสาทร ครอบครัวของเขาเป็นเจ้าของมูลนิธิการกุศลมากมาย และเขายังเป็นอาจารย์พิเศษในมหาวิทยาลัยชื่อดังของรัฐหลายแห่ง ช้ายังมีพรรคการเมืองหลายพรรคพยายามทาบทามเขาให้ลงเล่นการเมือง แต่คุณชานนท์ก็ปฏิเสธมาโดยตลอด

หม่อมราชวงศ์ผู้นี้คือไฮโซตัวจริงเสียงจริงที่เนื้อหอมที่สุดในยุคนี้ เขาทั้งหล่อเนียบและเพียบพร้อมไปเสียทุกด้าน

แต่นั้นไม่ใช่เหตุผลหลักที่ทำให้เขาคือหนุ่มคนเดียวในหัวใจฉัน

เรื่องราวระหว่างฉันกับเขา ฉันถือว่าเป็นพรหมลิขิตที่เริ่มต้นขึ้นเมื่อประมาณเกือบยี่สิบปีก่อน แต่เอาไฉนจะเล่าให้ฟังทีหลัง

เอาเป็นว่าความฝันที่เฝ้าคอยมาแสนนานของฉันก็คือการเอาชนะใจไฮโซราชินิกุลผู้นี้ ทว่าภารกิจครั้งนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย อย่างว่าแต่ชาวไฮโซทั้งหลายที่ตั้งแง่รังเกียจเดียดฉันท์ฉันกับครอบครัวว่าเป็นพวกไฮโซเลย

แม้แต่หม่อมราชวงศ์ชานนท์ก็ไม่เคยเห็นฉันอยู่ในสายตา

หลายครั้งที่รู้ว่าต้องไปเจอเขาในงานปาร์ตี้ ฉันก็ลงทุนสั่งเดรสคอลเลกชันล่าสุดมาจากเวทิลอนดอนแฟชั่นวีค มาก็ชนเครื่องเพชรเกือบทั้งกรุสมาให้ประโคนใส่ แต่คุณชานนท์ก็มองผ่านฉันไปทุกครั้ง เหมือนมองผ่านจิ้งจอกสักตัวที่เกาะบนผนัง

ใช่ เขาจำฉันไม่ได้

ด้วยเหตุนี้ฉันเลยต้องหาทางยกระดับตัวเองให้ดูดีขึ้นอีก เพื่อจะได้ทั้งเตะตา กระแทกตา และจิ้มเข้าไปในลูกตาของหม่อมราชวงศ์ผู้นี้

แต่แค่บันไดก้าวแรกเพื่อก้าวสู่การเป็นสาวเซเลบ ด้วยการลงสัมภาษณ์ในนิตยสารอะเฮย์ก็ทำให้ฉันลมแทบจับ

เหนื่อยใจที่สุดกับการโดนตอกย้ำความเป็นไฮโซของตัวเอง แต่วันนี้ฉันคงต้องไปนวดหน้าทีสปาเสียหน่อย หลังจากโมโหหน้าดำหน้าแดงจนรื้อรอยแทบถามหา แล้วพรุ่งนี้ค่อยไปแจ้งเจ้าของนิตยสารอะเฮย์

เรื่องราวของฉันจะมันหยดตึง แสบซ่า และฮาน้ำตาเล็ดสักแค่ไหนอย่าลืมติดตามกันนะคะ

Trick *or* Tip

ของ 4 อย่างต่อไปนี้บอกนิสัยของคุณได้

คุณชอบอะไรมากที่สุดระหว่าง...

1. ดอกทานตะวัน

2. กระเจ๊ก

3. เชือกลัดรูปแมว

4. ขนมปังครัวซอง

» เลือกดอกทานตะวัน

แปลว่าคุณเป็นคนที่สนุกกับการแต่งตัวในแบบฉบับของตัวเอง โดยเลือกแต่สิ่งที่คุณคิดว่าเหมาะกับตัวเองที่สุด คุณยึดหลักการแต่งตัวที่คุณเป็นธรรมชาติ และสามารถแต่งตัวให้ดูดีได้ทุกสไตล์ น่าอิจฉาจังนะ

» เลือกกระเจ๊ก

แปลว่าคุณพิถีพิถันกับรูปลักษณ์มาก การแต่งตัวของคุณจึงได้รับการดูแล และลงทุนลงแรงอย่างหนัก แต่ผลที่ออกมากลับไม่ค่อยคุ้มเท่าไร

» เลือกเชือกลัดรูปแมว

แปลว่าคุณเป็นคนทันสมัยไล่ตามแฟชั่นไม่ห่าง และสามารถดึงเอาสิ่งที่กำลังเป็นที่นิยมมาแต่งให้เข้ากับตัวเองได้ดี และมักจะมี ไอเดียแปลกๆ ตลอดจนสนใจในรายละเอียดของการแต่งตัวมาก

» เลือกขนมปังครัวซอง

แปลว่าคุณไม่ค่อยที่จะจุจกจิหรือยึดติดกับรูปลักษณ์ภายนอก คุณชอบที่จะลิ้มรสอาหารอร่อยๆ มากกว่าการแต่งตัวซึ่งคุณไม่ค่อยสนใจนัก

“อย่าลืมว่า เงิน

1

ซื้อรถยนต์ไม่ได้!”

ทัน ที่ที่จอดรถเบนซ์สปอร์ตเปิด
ประทุนสีขาวในลานจอดรถ
ของอาคารสำนักงานที่สูงร่วมสามสิบชั้น
ในย่านสีลมเสร็จเรียบร้อยแล้ว ดาราพรณราย
ก็ก้าวลงจากรถพร้อมกับถอดแว่นกันแดด
แบรดลีย์ วิตตอง เก็บลงในกระเป๋า
แอร์เมส เบอร์กิน รุ่นสั่งทำพิเศษ อันที่จริง
ตอนแรกหล่อนอยากได้รุ่นหิมาลายันที่
หญิงเลิศกับแม่สาวน้อยบาร์บี้มีไว้ในครอบ
ครอง แต่ก็แย่งไม่ทันสองสาวเซเลบนั้น

จากนั้นเจ้าตัวก็ตรงไปยังลิฟต์ เพื่อ
ขึ้นไปยังชั้นอีลีบ ซึ่งเป็นที่ตั้งของสำนักงาน
นิตยสารอะเฮย์

เมื่อหญิงสาวลูกบ้านประตูกะจก
เข้าไปในสำนักงาน พนักงานทุกคนก็จับ
จ้องมาที่หล่อนเป็นตาเดียวกัน สายตานั้น

ทำให้เสียความมั่นใจอย่างไรขอכול แต่ก็ฝันว่าทำ
มาดมัน...จำไว้สิว่าหล่อนคือเซเลบสาวที่ครอบครัว
มีฐานะร่ำรวยติดอันดับต้นๆ เศรษฐีในเมืองไทย
ขณะนี้ ไม่ใช่ไฮโซอย่างที่เขาวางกัน

“เจ้าของนิตยสารอะเฮย์อยู่มั๊ย” ดาราพรรณ-
รายงามเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์สาวซึ่งนั่งอยู่ที่
เคาน์เตอร์

“มาพบคุณฤทัยมาหรือคะ”

“ฤทัยมาศ อืม ใช่ค่ะ”

“นัดไว้หรือเปล่าคะ”

ให้ตายสิ!

เด็กสาวคนนี้ไม่รู้จักเซเลบอย่างหล่อน

ได้อย่างไรกัน...ความเสียเซลฟ์

ดูเหมือนจะเพิ่มพูนขึ้นอีก

“เปล่าค่ะ แต่ฉันมีเรื่องสำคัญมาก”

“ฉันจะให้เรียนว่าคุณอะไรมาพบคะ”

ให้ตายสิ! เด็กสาวคนนี้ไม่รู้จักเซเลบอย่าง
หล่อนได้อย่างไรกัน...ความเสียเซลฟ์ดูเหมือนจะ
เพิ่มพูนขึ้นอีก

“ดาราพรรณราย ดันติวิวัฒน์ภักดีการ”

สีหน้าของประชาสัมพันธ์สาวฟ้องว่ารู้จักชื่อ
เสียงเรียงนามนี้แน่นอน ทำให้ดาราพรรณรายใจขึ้น
ขึ้นมาหน่อย

“รอสักครู่ นะคะ” เธอบอกพร้อมกับยกหูโทรศัพท์เพื่อสนทนากับ
ปลายสายอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหันมาบอกว่า “กรุณานั่งรอสักครู่ นะคะ คุณ
ฤทัยมาสดิประชุมอยู่ค่ะ”

ดาราพรณรายพยักหน้า และจำต้องนั่งรออยู่ในบริเวณนั้น แต่ไม่
อยากเชื่อว่าเจ้าของนิตยสารอะเฮย์จะปล่อยให้รออยู่ร่วมสองชั่วโมง จน
ต้องลุกไปถามประชาสัมพันธ์สาวอยู่หลายรอบ แต่ทุกครั้งก็ได้รับคำตอบ
เดิมๆ ว่าคุณฤทัยมาศยังประชุมไม่เสร็จ หล่อนจึงต้องนั่งรอด้วยความ
หงุดหงิดขึ้นเรื่อยๆ

จนเมื่อทนรอต่อไปไม่ไหว กำลังจะลุกไปต่อว่าประชาสัมพันธ์สาว
เสียงโทรศัพท์บนเคาน์เตอร์ก็ดังขึ้น เธอยกหูขึ้นสนทนาเพียงไม่กี่วินาทีก็
วางสาย แล้วหันมาบอกดาราพรณรายว่า

“คุณฤทัยมาศประชุมเสร็จแล้ว เชิญค่ะ”

หล่อนจึงรีบเดินไปยังทิศทางที่ประชาสัมพันธ์สาวชี้บอก เมื่อมาถึง
หน้าห้องกรรมการผู้จัดการก็เคาะประตูสองครั้งพอเป็นพิธี แล้วเปิดประตู
เข้าไปโดยไม่รอเสียงตอบรับจากด้านในหลังจากนั่งรอด้วยความหงุดหงิด
ร้อนใจมาถึงสองชั่วโมง

“สวัสดี เชิญค่ะ” เจ้าของนิตยสารอะเฮย์ คือสาวใหญ่ รูปร่างสูง
โปร่ง ไขมันบิ๊อบสัน แต่งตัวเปรี้ยวแต่ก็แอบเท่อยู่ในที

“ขอบคุณ” ดาราพรณรายนั่งลงตามคำเชิญ สีหน้าออกจะงุนงง

“คุณจุ่มจุ่มมีธุระอะไรหรือคะ”

“ฉันแค่อยากถามว่า ทำไมอะเฮย์ถึงส่งคำถามถึงเจ้าพวกนั้นมาให้
ฉัน” หล่อนเข้าประเด็นแบบไม่อ้อมค้อม

“คำถามอะไร”

“ก็พวก...เกิดที่ชั่วเถาบ้างละ...เซียงเพียวอ้ว แล้วก็เจ๊งบ่อเอี่ยม แล้ว
ก็อะไรอีกสารพัดนั้นแหละค่ะ”

“อ้อ...คำถามพวกนั้นนั่นเอง”

“ใช่ ฉันอยากรู้ว่าใครเป็นคนตั้งคำถามพวกนั้น” หล่อนโผล่ถามออกไป

“จะใครซะอีกล่ะคะ ถ้าไม่ใช่ประชาชนทั้งประเทศ”

“แต่มันจะเป็นไปได้ยังไง คุณอย่ามัวนะ”

“ฉันไม่ได้มัว ทุกคำถามที่เราส่งไปให้คุณ คือคำถามที่มาจากคนไทยทั้งประเทศ” เจ้าของนิตยสารอะเฮียขึ้นกราน

“แต่ไม่ใช่รายการเดอะสตาร์ ที่ให้ประชาชนคนไทยทั้งประเทศมาตัดสิน” หล่อนเถียงกลับทันที

ฤทัยมาศถอนหายใจดังพรีด

“ถึงที่นี่จะไม่ใช่เดอะสตาร์ แต่คำถามของเราก็ผ่านการโหวตจากประชาชนทั้งประเทศผ่านทางโซเชียลมีเดีย และทุกคำถามที่ทางเราส่งไปให้ คือสิ่งที่คนไทยทั้งประเทศอยากรู้เกี่ยวกับตัวคุณ” สาวใหญ่อธิบายชัดเจน

“ไม่จริง ฉันไม่เชื่อ” ดาราพรณรายเถียง แม้จะกำลังเสียความมั่นใจถึงขีดสุด

“ถ้าคุณไม่เชื่อก็ตามใจ แต่คอลัมน์สัมภาษณ์เชลเบของแมกกาซีนเรา ทุกคำถามมาจากการโหวตของคนไทยทั้งประเทศ เราจะไม่ตั้งคำถามที่คนอ่านไม่อยากรู้หรอกค่ะ”

“ฉันจ่ายเงินให้อะเฮียไปไม่น้อยนะ แต่คำถามที่คุณส่งมาให้ยิงตอกย้ำว่าฉันเป็น...”

“ไฮโซ” อีกฝ่ายต่อให้เมื่อดาราพรณรายไม่ยอมพูดต่อสักที

“ใช่ นั่นแหละ และที่ฉันจ่ายเงินก้อนโตให้อะเฮีย ก็เพื่อต้องการปรับภาพลักษณ์ตัวเองให้ดูไฮโซ ไม่ใช่ต้องการเป็นไฮโซ” ดาราพรณรายอธิบายโต้แย้ง

“ฉันเข้าใจคุณนะคะ แต่อย่างที่บอกว่าคำถามของเราจากการไหวตของคนไทยทั่วประเทศ คุณมีสิทธิ์ที่จะไม่ตอบคำถามพวกนั้น เราหาเซเลบคนอื่นมาเสียบแทนได้ ทางเราพร้อมจะคืนเงินให้คุณ แต่เราคงต้องขอหักค่าใช้จ่ายและค่าเสียเวลาไปประมาณยี่สิบเปอร์เซ็นต์”

นั่นไม่ใช่สิ่งที่สาวหน้าหมวยและผิวขาวเป็นหยวกกล้วยต้องการ สิ่งที่ต้องการคือคำถามที่ช่วยส่งเสริมภาพลักษณ์ของหล่อนให้ดูดีขึ้น

“คุณเปลี่ยนคำถามให้ไม่ได้หรือคะ”

“ขอโทษจริงๆ ค่ะ เราคงทำแบบนั้นไม่ได้ เพราะคำถามของเราต้องมาจากการไหวตเท่านั้น” สาวใหญ่ยืนกราน

“ถือว่าช่วยๆ กันหน่อยไม่ได้หรือคะ ฉันยอมจ่ายมากกว่าเดิมก็ได้”
ดาราพรณรายเสนอทันควัน

เจ้าของอะเฮย์เอนหลังพิงพนัก ทอดถอนใจเบาๆ

“ฉันเข้าใจคุณนะคะคุณจุ่มจุ่ม แต่คุณคิดหรือคะว่าการลงสัมภาษณ์ในคอลัมน์ของอะเฮย์ จะ...ช่วยทำให้ภาพลักษณ์คุณเปลี่ยนไปจากเดิม”

“ก็ไม่ได้ถึงขนาดนั้น แต่นี่คือบันไดก้าวแรกที่ฉันจะลบภาพความเป็นไฮโซที่ใครๆ ต่างยัดเยียดให้ฉัน”

“ถ้าอย่างนั้นทำไมคุณไม่ลองติดต่อไปทางสตูดิโอล่ะคะ” สาวใหญ่เสนอ

“ฉันติดต่อไปแล้ว ทางนั้นปฏิเสธ” หล่อนตอบไม่เต็มเสียง และคิดว่าไม่ต้องอธิบายเพิ่ม สีหน้าของอีกฝ่ายก็บ่งบอกว่าเข้าใจเหตุผลที่นิตยสารเซเลบริตีเบอร์หนึ่งของเมืองไทยปฏิเสธหล่อน

“ฉันต้องขอโทษจริงๆ นะคะที่คงทำอะไรมากกว่านี้ไม่ได้จริงๆ”

“แม้แต่เปลี่ยนคำถามงั้นหรือคะ” หล่อนพยายามอ้อนวอน

สาวใหญ่ส่ายหน้า “นโยบายของเราอยู่ที่การให้คนอ่านได้มีส่วนร่วม แสดงความคิดเห็นในแมกกาซีนของเราด้วย ฉันหวังว่าคุณคงจะเข้าใจ”

ดาราพรรณรายไม่อาจซ่อนสีหน้าผิดหวังได้ นัยน์ตาละห้อยขณะ
จ้องมองอีกฝ่ายอย่างอ่อนวอน แต่อีกฝ่ายก็ไม่มีทีท่าว่าจะใจอ่อนง่าย ๆ จึง
จำต้องตัดใจเอ่ยลา หันหลังแล้วเดินไปยังประตู

“เดียวค่ะ”

เสียงเรียกนั้นทำให้ดาราพรรณรายหันขวับ และยิ้มอย่างมีความ
หวัง

“คุณเปลี่ยนใจแล้วใช่ไหม”

“เปล่าค่ะ ฉันแค่อยากแนะนำใครบางคนให้ ถ้าคุณสนใจก็ติดต่อ
ไปได้ เขาน่าจะช่วยแก้ปัญหาให้คุณได้” เจ้าของอะเฮีย้นนามบัตรให้
ดาราพรรณรายจึงเดินเข้าไปรับมา และอ่านชื่อบนนามบัตร

“เป็นแดน แดนเนรมิต...เขาเป็นอะไรกับแดนเนรมิตหรือคะ”

“เท่าที่รู้ไม่ได้เป็นอะไรกันค่ะ แต่นั่นคงไม่น่าใช่สิ่งที่คุณอยากรู้
ฉันคิดว่าคุณคงอยากรู้มากกว่าว่าเขาเป็นใคร”

ดาราพรรณรายถอนหายใจเบา ๆ อย่างนึกขำตัวเอง ไม่เข้าใจ
เหมือนกันว่าอยากรู้ไปทำไมว่าเจ้าของชื่อบนนามบัตรนี้เป็นอะไรกับ
สวนสนุกในตำนานที่ปิดตัวมานานแล้ว

“นั่นสิ ฉันจะสนใจเรื่องเขาเป็นอะไรกับแดนเนรมิตทำไม แทนที่จะ
อยากรู้ว่าเขาเป็นใคร แล้วเขาเป็นใครล่ะคะ”

“เขาเป็นนักปรับเปลี่ยนภาพลักษณ์มีอันดับต้น ๆ ของโลก”

“นักปรับเปลี่ยนภาพลักษณ์มีอันดับต้น ๆ ของโลก?” ดาราพรรณ-
รายทวนประโยค คิ้วโก่งได้รูปขมวดเข้าหากันน้อย ๆ

“อ้อฮอ ลูกค้าของเขาเป็นคณดั่งระดับโลกทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็น แบรด-
พิตต์ ยูนอีนเฮ คริสเตน สจ๊วต หรือแม้แต่ เดวิด เบคแคม รู้มั๊ยว่ามี
ซูป’ตาร์ฮอลลีวูดอยู่คนหนึ่ง ก่อนที่เขาจะโด่งดัง เขาหูกางมาก นางเอก
ซูป’ตาร์เกาหลีอีกคนก็เหมือนกัน ก่อนจะเป็นซูป’ตาร์ นึกง่ายเท่าช้างขา

ถ่างมากจนใส่รองเท้า Thong Sandals หรือแตะคิບไม่ได้เลย แล้วที่ทุกวันนี้พวกเขาดูดีเป็นรูป'ตาร์สุดเริดได้ขนาดนี้ก็เพราะฝีมือของนักปรับเปลี่ยนภาพลักษณ์คนนี้ทั้งนั้น"

ดาราพรรณรายเบิกตาน้อยๆ อย่างทิ้งในข้อมูลที่เพิ่งได้รับรู้

"จริงหรือคะ"

"อ้อฮี้ และฉันคิดว่าคนคนนี้จะช่วยคุณได้"

"แต่ลูกค้าของเขามีแต่ระดับโลกทั้งนั้น แล้วเขาจะรับลูกค้าคนไทยแบบฉันหรือคะ" หล่อนถามอย่างกังวล

"ปกติเขาไม่รับหรอก แต่ฉันรู้จักเขาเป็นการส่วนตัว ฉันจะแนะนำคุณเป็นกรณีพิเศษ แล้วคุณก็โชคดีมากที่ตอนนี้เป็นแดนมาเมืองไทยพอดีปกติเขาจะทะเล่นอยู่เมืองนอกตลอดเวลา"

"ขอบคุณคุณเฑัยมาศมากนะคะ" ดาราพรรณยิ้มอย่างตื่นเต้นดีใจจนตาหยี พอนึกขึ้นได้ก็รีบเบิกตาให้โตเข้าไว้

"ไม่เป็นไรค่ะ" สาวใหญ่ยิ้มให้อย่างเป็นมิตร

เจ้า

ของนิตยสารอะเฮย์จัดการนัดเป็นแดนให้ดาราพรรณรายที่ห้องอาหารวโฬีในโรงแรมหรูในเครือเลิศริสอร์ทแอนด์โฮเต็ลของหญิงเลิศ หรือเลิศนรี ด้วยหล่อนต้องการเป็นส่วนตัวอย่างมาก หลังจากนั่งรอรอยู่ครู่หนึ่ง ใครบางคนก็เปิดประตูห้องอาหารเข้ามา เขาเป็นผู้ชายหน้าตาดีค่อนข้างมาก และมองปราดเดียวก็รู้ได้ทันทีว่าเขาคือชายหนุ่มสุดเนี้ยบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ผมสั้นตัดเข้ารูปศีรษะทำไฮไลต์สีทองไม่กระดิกสักเส้น ใบหน้าหล่อเหลาแบบสำอางขาวเนียนจนหล่อนยังนึกอิจฉา

สุทสีขาวซึ่งตัดเย็บอย่างประณีตบ่งบอกราคาอันแพงลิบลิ่วและรสนิยมของผู้สวมใส่ เขาเน้นความเก๋ไก๋ของชุดด้วยการเพิ่มผ้าพันคอ

เนือบางสีเทาเข้ม เรียกว่าจัดเต็มเลยทีเดียว

แต่คิดว่านี่ไม่น่าจะใช่ความหล่อแมนแฮนด์ซัมเพียวๆ...หรือเปล่า

“สวัสดีค่ะ คุณคงเป็นคุณเป็นแดน” ดาราพรณรายทักทายก่อน
อย่างเป็นมิตร

“ใช่ เรียกฉันแดนก็ได้ คุณจุ่มจุ่ม” เขาตอบอย่างถ้อยตัวน้อยๆ ขณะ
ดึงเก้าอี้ออกมาหนึ่งด้วยท่วงท่ากรีดกรายน้อยๆ นัยน์ตามกริบแสงเข้มงวด
มองมาอย่างสำรวจตรวจตราตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า จนหล่อนเกิดการ
วางมือไม่ขึ้นมาไม่ถูกเสียตื้อๆ ตัวก็เหมือนจะหดลงเสียอย่างนั้น

เกย์ซัวร์...ดาราพรณรายคิด

“เออ...คือ...ฉันมีอะไร...ผิดปกติ...รีเปล่าคะ” ดาราพรณรายถาม
อย่างไม่แน่ใจ

เป็นแดนแบะปากเล็กน้อย ก่อนจะพูดว่า

“เสื้อปักเลื่อมสีม่วงของกุซซี่ แจ็กเก็ตสีน้ำเงินผ้าทอของชาแนล
กางเกงยีนชูเปอร์สกินนี่ของบัลแมง รองเท้าสตั๊ดส้นแหลมเปี้ยบสีดำ
ของปราดา กระเป๋าเบอร์ลินสีช็อกกิงฟิงก์ ข้างเป็นการมิกซ์แอนด์แมตช์ที่
ล้ำเลิศที่สุดในประวัติศาสตร์วงการแฟชั่นของโลก คงต้องซ่อมทั้งตัว
เสื้อ...เงินนี้ซื้อหรินิยมไม่ได้จริงๆ...”

ดาราพรณรายชะงักก็เมื่อหนุ่มมาดเนียบถือวิสาสะวิพากษ์
วิจารณ์การแต่งกายของหล่อนอย่าง...และตุ้มเป๊ะ ทั้งโกรธและอับอายใน
คราวเดียวกัน มีอย่างไหนสับเครื่องแต่งกายแบรนด์เนมราคาแพงหูฉี่ของ
หล่อนจนไม่เหลือชิ้นดี อุตส่าห์ตั้งใจเลือกมาเสียดิบดี

“คะ...คุณ...หมายความว่ายังไง ฉันไม่เข้าใจ” แม้จะอยากตะโกน
ใส่เหมือนว่า ‘ไอ้เก่าเงิง’ แทบแย่ แต่ก็ฝืนข่มไว้ ไม่ลืมว่าวัตถุประสงค์
สำคัญที่มานี่สำคัญเพียงใด ไม่แน่...เป็นแดนอาจเป็นความหวังเดียว
ที่จะทำให้คนอื่นเลิกมองหล่อนกับครอบครัวเป็นพวกไฮโซ

“เสื้อปักเลื่อมสีม่วงของกุชชี

แจ็กเก็ตสีน้ำเงินผ่าอกของชาแนล

กางเกงยีนซูเปอร์สกินนี่ของบัลแมง

รองเท้าสตั๊ดสีดำของปราด้า

กระเป๋าเบอร์กิ้นสีช็อกกิ้งฟังก์

ช่างเป็นการมิกซ์แอนด์แมตช์ที่ล้ำเลิศที่สุด

ในประวัติศาสตร์วงการแฟชั่นของโลก คงต้องชอมทั้งตัว

เอ้อ...เงินนี้ซื้อหรียญไม่ได้จริงๆ...”

“ก็หมายความว่ารสนิยมการแต่งตัวของคุณเหยี่ยสิบดี ทำให้ของแพงกลายเป็นของถูก รู้มั้ยว่าผมตัดพองๆ ฟูๆ ของคุณทำให้คุณดูเป็นบ้า แล้วมันก็ไม่เข้ากับชุดของคุณเลย แล้วจำไว้เลยนะว่าห้ามใส่กางเกงยีนซูเปอร์สกินนี่กับรองเท้าสตั๊ดแหลมเด็ดขาด เพราะจะทำให้คุณดูตลก กระเป๋าถือของคุณก็เหมือนกัน เลือกให้มันเข้ากับชุดหน่อย เครื่องประดับก็ด้วย ไม่ต้องละเลงมาครบเซตขนาดนั้น แค่อ้อยๆ แววมินต์สักเส้นก็พอแล้วกับชุดแนวนี้”

คำวิจารณ์โดยละเอียดอย่างไม่อ้อมค้อมระลอกสองของเป็นแดนทำให้คนถูกวิจารณ์ยิ่งไปอีกรอบ ความมั่นใจหดหายหนักเข้าไปอีก

“ฉันแต่งตัวได้ดูเฒ่าขนาดนั้นเลยหรอ” หญิงสาวถามอย่างไม่แน่ใจ

“ยังต้องถามอีกหรอ ถ้าไม่ใช่เพราะพี่ทุยแนะนำมาเป็นกรณีพิเศษ เคสแบบนี้ฉันไม่รับหรอกนะ ช่อมยาก หมวยเกิน”

ดาราพรณรายแอบกั๊กฟันกรอด แต่ก็พยายามข่มอารมณ์ไว้

เป้าหมายของหล่อนสำคัญกว่า ยอมให้เกย์ปากจัดด่าเสียหน่อยแล้วกัน

“แปลว่าคุณแดนยอมช่วยฉันปรับเปลี่ยนภาพลักษณ์ไหม๊ยะคะ”

“อือฮิ แต่คำจ้างก็อย่างที่ฉันบอกพิฤทัยไปนะ”

“คะ ไม่มีปัญหา แต่...ไม่ทราบมีการรับประกันผลหรือเปล่า”

เป็นแดนตวัดหางตาใส่เล็กน้อย “ระดับฉันแล้วไม่ต้องห่วง ไม่เคยมีเคสไหนที่ผ่านมือฉันแล้วพลาดสักราย”

ความมั่นใจของอีกฝ่ายทำให้ดาราวรรณรายพึงพอใจอย่างมาก งานนี้หล่อนยอมทุ่มไม่อั้นเพื่อเป้าหมายที่รออยู่เบื้องหน้า

“แปลว่าคุณจะทำให้ภาพลักษณ์ของฉันกลายเป็นไฮโซตัวจริงได้อย่างนั้นไหม๊ยะคะ”

“ให้เป็นนางฟ้ายังได้เลย”

“แล้วถ้าฉันอยากให้ตัวเองอยู่ในสายตาของใครคนหนึ่งเข้าอย่างจัง คุณแดนก็ทำให้ได้ด้วยไหม๊ยะ”

“ไม่มีปัญหา ว่าแต่คุณอยากอยู่ในสายตาใครละ” เป็นแดนหรีตตาลเล็กน้อย

“หม่อมราชวงศ์ชานนท์กี ทักซ์ทูด”

“ต๊าย! เล่นของสูงเลยนะเนี่ย ว่าแต่ทำไมต้องเป็นคุณชานนท์ด้วย”

“ฉันจำเป็นต้องตอบคำถามข้อนั้นด้วยเหวอ”

“แน่นอน ฉันจำเป็นต้องรู้รายละเอียดอย่างเจาะลึกของลูกค้าไม่อย่างนั้นงานของฉันอาจไม่สมบูรณ์ร้อยเปอร์เซ็นต์”

เมื่ออีกฝ่ายอ้างมาเช่นนั้น หล่อนก็จำต้องอธิบายสั้นๆ

“ระหว่างฉันกับเขา เรามีความหลังด้วยกัน”

นัยน์ตาเรียวรีบ่งบอกความเป็นสาวหมวยทอดมองไปเบื้องหน้าอย่างเหม่อลอย ขณะนี้ก็ย้อนไปถึงเรื่องราวน่าประทับใจในวันวาน โดยเฉพาะ...เช้าวันนั้น

รอยยิ้มบาง ๆ ผุดขึ้นบนดวงหน้ารูปไข่เนียนล่อ ขณะที่เป็นแดน
ทำหน้าที่เหมือนไม่อยากเชื่อ

“ตาย! ระดับคุณชายนนท์ไปมีความหลังกับคุณตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย”
หล่อนทำหน้าที่น้อย ๆ “มีก็แล้วกันน่า เขาเป็นรักแรกของฉัน”

“ว้าว! รักแรก รักเขาข้างเดียวละสิ”

“จะเป็นยังไงก็ช่างเถอะ แต่ถ้าคุณคิดว่าทำไม่ได้ รีบบอกฉันมาแต่
เนิ่น ๆ ก็ดีนะ”

“ใครบอก ระดับเจ้าชายฉันยังทำให้ลูกค้าคนหนึ่งสำเร็จมาแล้ว
นับประสาอะไรกับแค่คุณชายนนท์คนนี้ เอาละ ภายในสามเดือนนี้คุณจะ
กลายเป็นเซเลบที่เจ๋งที่สุดแห่งยุค แถมมีคู่ควงที่ชื่อหม่อมราชวงศ์ชานนท์-
กวีด้วย”

ดาราพรณรายเบิกตากว้าง “สามเดือน! ไม่ใช่ว่าไม่นะคะคุณแดน”

“ระดับ เป็นแดน แดนเนรมิต ไม่มีคำว่าไม่แน่นอน เอาละ เราอย่า
มาเสียเวลา เริ่มงานกันเลยดีกว่า ก่อนที่จะทำให้คุณเข้าตาคุณชายนนท์
เราต้องปรับเปลี่ยนภาพลักษณ์หลายอย่างของคุณก่อน ตอนนี้คุณพัก
ที่ไหน”

“ฉันพักอยู่กับครอบครัวที่เยาวราช”

“ถ้าอย่างนั้นคุณต้องเริ่มด้วยการย้ายออกมาพักคอนโดฯ หนูๆ ดิด
ริมน้ำอะไรก็ได้ พอจะได้มัย”

“ทำไมล่ะคะ” หล่อนขมวดคิ้วด้วยความกังขา

“ก็เพราะคำว่าเยาวราชมันใกล้ตัวคุณมากเกินไป ทำให้คุณสลด
ภาพความเป็นไฮโซให้ตายก็ไม่หลุด เข้าใจหรือยัง”

ดาราพรณรายพยักหน้าอย่างเข้าใจทันที “ฉันเข้าใจแล้ว อืม...
ครอบครัวฉันมีเพนต์เฮาส์อยู่ใกล้สถานีรถไฟฟ้าบีทีเอส พอจะได้มัยคะ”

“คงไม่ได้ตกแต่งแบบจีนๆ นะ”

“เปล่าค่ะ เราเรียกสถาปนิกชื่อดังมาตกแต่งห้องให้”

“เรีดมาก เราต้องเตรียมพร้อมไว้เผื่อรายการดีท่ายสวณมาถ่ายทำ”

นักปรับเปลี่ยนภาพลักษณ์มืออาชีพตอบ

“จะได้หรือคะ ส่วนใหญ่รายการนี้จะไปเยี่ยมแต่บ้านของเซเลบ
เด่นๆ ดังๆ เท่านั้น” หญิงสาวแย้ง

“ถ้าระดับเป็นแดนแล้ว รับรองว่าไม่มีปัญหา” เป็นแดนตอบอย่าง
มั่นใจ

ดาราพรรณรายพยกหน้าอย่างไม่แน่ใจนัก เพราะเท่าที่ทราบมา
รายการนี้คัดสรรแขกรับเชิญเข้าร่วมรายการเป็นอย่างมาก ไม่ใช่ใครจริง
อย่าหวัง

“แล้วเราต้องทำยังไงต่ออีก”

เป็นแดนกวาดตามองหล่อนตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

“ทำสิ เยอะเขี้ยวแหละ คุณต้องปรับการแต่งตัวใหม่ทั้งหมด อืม...
เริ่มจาก...”

ผม ยาวหยิกเป็นลอนน้อยๆ ของดาราพรรณรายถูกตัดจนสั้น
ประป่า และได้รับการไถร์มจากช่างทำผมมืออาชีพ ใบหน้า
หมวยๆ ของหล่อนได้รับการแต่งจากช่างแต่งหน้ามืออาชีพอีกเช่นกัน
เพียงไม่ถึงชั่วโมงดี หล่อนก็เห็นเงาสะท้อนของหญิงสาวหน้าตาโฉบเฉี่ยว
เก๋ไก๋คนหนึ่งในกระจก

เจ้าตัวอิมพอใจกับผลงานของช่างทำผมและแต่งหน้าระดับมือ
อาชีพที่เป็นแดนหามา เขาทำให้หล่อนคล้ายกับนางแบบบนเวทีแคตวอล์ก
ระดับอินเตอร์

ดาราพรรณรายหันไปมองชุดแม็กซีโดรสสายเดี่ยวยาวกรอมเท้า
สีฟ้าน้ำทะเล ประดับลายดอกไม้สีขาวเล็กๆ ที่แขวนอยู่บนราว ชุดนี้มา

จากคอลเลกชันซัมเมอร์ บลอสซัม แอนด์เลิฟ ของดีไซเนอร์คนดังบนเวที
นิวยอร์กแฟชั่นวีค และเป็นฝีมือการคัดเลือกของเป็นแดน

หล่อนหยิบชุดดังกล่าวเข้าไปเปลี่ยนหลังจาก ก่อนจะเดินไปหยิบ
สร้อยคอแนววินเทจของแอร์เมสบนโต๊ะเครื่องแป้งที่เป็นแดนเตรียมไว้อีก
เช่นกันขึ้นมาสวม เช่นเดียวกับต่างหูห้วงบางขนาดใหญ่ที่วางคู่กับสร้อย
หล่อนหมุนตัวอยู่น้ำกระจกพร้อมกับสำรวจเงสะท้อนของตัวเองด้วยความ
พึงพอใจมาก เป็นแดนไม่ได้ทำให้หล่อนแค่ดูดีขึ้นกว่าเดิมเฉยๆ แต่
ทั้งเท่ เก๋ และคลาสสิกอย่างบอกไม่ถูก

ไม่ใช่ว่าหล่อนเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือจนจำไม่ได้ หล่อนยัง
เป็นคนเดิม เพียงแต่ความเปลี่ยนแปลงอย่างเหมาะสมเล็กๆ น้อยๆ ใน
บางจุดทำให้จุดด้อยก่อนหน้านี้กลายเป็นจุดเด่นขึ้นมาได้

ทำไมนะ ทำไมก่อนหน้านี้หล่อนถึงไม่ไว้มทงนี้ ดูเหมาะกับ
ใบหน้ามากกว่าผมยาวหยิกๆ ฟูๆ ตั้งเยอะ

จริงอย่างที่แดนบอก ว่าแค่เงินอย่างเดียวซื้อรสนิยมไม่ได้
หลังจากเห็นภาพลักษณ์ใหม่ของตัวเอง ก็ต้องยอมรับว่าก่อนหน้านี้หล่อน
มักนำของแพงมาแต่งให้เป็นของถูกอยู่บ่อยครั้ง

เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น ดาราพรณรายจึงเดินไปเปิดประตู

“คุณแดนเชิญออกไปพบค่ะ” ข่างแต่งหน้าบอก

ดาราพรณรายเดินออกไปหาเป็นแดนซึ่งรออยู่ในห้องรับแขก เมื่อ
เขาเห็นหล่อน ดวงตาก็ฉายแววพึงพอใจในผลงานตัวเองเป็นอย่างมาก

“แบบนี้ค่อยดูคลาสสิกหน่อย เอาละ ตามฉันมาทางนี้” เขาสั่ง
พร้อมกับเดินนำไปยังอีกมุมหนึ่งของเพนต์เฮลส์

หล่อนเดินตามแม้จะสงสัย จนกระทั่งมาหยุดหน้าประตูห้องห้อง
หนึ่ง

“มีอะไรหรือคะคุณแดน”

“เปิดประตูสิ”

หญิงสาวยิ้มงๆ แต่ก็เปิดประตูเข้าไป ก่อนจะซอกอ้าปากค้าง เมื่อเห็นสุนัขตัวจิ๋วพันธุ์สีส้มลืบทัววิ่งเล่นอยู่ในนั้น โดยมีคนดูแลอยู่สามคน มีหน้าซ้ำแต่ละตัวยังสวมชุดสุนัขหลากสีสันทิ้งออกแบบหลากหลายสไตล์ มีทั้งชุดสูท ชุดกระโปรงสายเดี่ยว ชุดกระโปรงพองๆ ที่สำคัญ ที่ผนังด้านหนึ่งของห้องมีราวแขวนชุดสุนัขสูงสามชั้น มีชุดเล็กๆแขวนอยู่หลายสิบชุด

เมื่อเห็นลูกสุนัขตัวหนึ่งวิ่งเข้ามาหา หล่อนจึงรีบปิดประตูทันควัน แล้วหันไปพูดกับเป็นแดนว่า

“นี่มันอะไรกัน คุณแดน!”

“ก็น้องหมาที่คุณต้องเลี้ยงไง”

“จะบ้าเหรอ ฉันไม่ชอบเลี้ยงน้องหมา คุณจะให้ฉันเลี้ยงน้องหมาทำไม!”

“แค่เลี้ยงชั่วคราว เดี่ยวรายการตีท้ายสวนจะม่ายถ่ายทำปายวันนี้ แล้วคุณก็ต้องเปิดห้องนี้ให้ทางรายการชมด้วย เข้าใจหรือยัง”

“รายการจะม่ายถ่ายทำวันนี้!” ดาราพรรณรายโพล่งเสียงดัง จนอีกฝ่ายต้องยกสองมือขึ้นปิดหู

“นี่ คุณจุ่มจุ่ม ไม่ต้องตะเบ็งเสียงบ่อยๆ ก็ได้ หูฉันจะแตก สอนพวกน้องหมานี้น่าเบื่อก็ตรงขอบโหวกเหวกโวยวายนี่แหละ” เป็นแดนบ่นเป็นหมิ่น

ดาราพรรณรายหน้าอ้อยๆ แต่ไม่คิดจะเถียง...ก็มันจริงนี่นาที่ครอบครัวคนไทยเชื้อสายจีนอย่างพวกหล่อนคุ้นเคยกับเสียงดังโหวกเหวกก่อนหน้านี้มาเคยเรียกลูกสาวกินข้าวด้วยการตะโกนเรียกจากชั้นล่างขึ้นชั้นสามอยู่บ่อยๆ แต่เดี๋ยวนี้ไม่ต้องตะโกนแล้ว ใช้วอล์กกีทอล์กกีแทน

“แต่ฉันก็ไม่เข้าใจว่าทำไมฉันต้องเลี้ยงน้องหมาด้วยละ เป็นอย่างอื่น

ไม่ได้เธอ”

“คุณนี่ช่างไม่รู้อะไรซะเลย รู้มั๊ยน้องหมาพวกนี้เป็นจิสี่เพดดิกรี แต่ละตัวราคาหลักหมื่นอัพ บางตัวเป็นแสน จะเป็นไฮโซทั้งทีก็ต้องเลี้ยงหมาผู้ดีมีสกุลไว้ประดับบารมีหน่อยสิ”

“แต่ทำไมต้องเลี้ยงตั้งสิบตัว ตัวสองตัวก็พอแล้ว” หล่อนตอบอุบอิบ ยังไม่เห็นด้วยกับเรื่องหมาๆ

“ถ้าเลี้ยงแค่ตัวสองตัวมันจะไปเด่นดังอะไร ก็ต้องเลี้ยงมันสิบตัวนี่แหละ ถึงจะดูอลังการ แล้วจำไว้ล่ะว่าชุดหมาพวกนี้ก็สั่งตัดมาจากญี่ปุ่น เวลารายการมาสัมภาษณ์ก็ช่วยตอบให้ถูกด้วยนะ”

หล่อนจำต้องพยักหน้าตอบรับ แต่ไม่อาจซ่อนร่องรอยความไม่เห็นด้วยไว้ได้มิดชิดนัก

“ทำไมต้องทำหน้าอแบบนั้นด้วย”

“เปล่า ฉันก็แค่แปลกใจที่เซเลบต้องเลี้ยงน้องหมาแค่นั้นแหละ”

เป็นแดนปิ่นหน้าระอา “ถามจริงๆ เกอะ คุณไม่เคยศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับคุณชายนนท์บ้างเลยเหรอ”

ดาราวรรณรายชมวดคิ้ว “แล้วเรื่องนี้มันเกี่ยวอะไรกับคุณชายนนท์ด้วยล่ะ”

“เกี่ยวเต็มๆ เลย ก็คุณชายนนท์เป็นคนรักหมา ชอบเลี้ยงหมา ชอบฝึกหมานะสิ นี่คุณชอบคุณชายนนท์จริงหรือเปล่าเนี่ย”

“นั่นสินะ ฉันลืมไปได้ยังไงเนี่ย” ดาราวรรณรายอายอีกฝ่าย ที่ลืมข้อมูลสำคัญของหม่อมราชวงศ์ชานนท์ก็ว่าได้เสียนี้

“นั่นแหละ ทีนี้เข้าใจแล้วมั๊ยว่าทำไมฉันต้องให้คุณเลี้ยงจิสี่สิบตัว เพื่อออกรายการดีทายสวน”

“ค่ะ เข้าใจแล้ว”

ท่าทางอึดอัดก่อนหน้านี้อันตรธานไปหมดสิ้น เพื่อลบภาพลักษณ์

ไซซ้อ เพื่อรักแรกของหล่อน เพื่อให้ปากกับม้ามืดหวัง หล่อนพร้อมยอม
ทำทุกอย่าง

สู้ไว้!

การถ่ายทำรายการ*ดีท่ายสว*วันนั้นเป็น
ไปด้วยดี ไม่มีคำถามแสงใจใดๆ เหมือน
คำถามจาก*อะเฮย์* เพราะเป็นแดนได้เต็ม
ทีมงานไว้แล้ว พร้อมกับเต็มหล่อนว่าควร
ตอบอย่างไรถึงจะดูดี เพื่อปูทางสู่การเป็นดาว
ที่โดดเด่นกว่าใครๆ

เมื่อเสร็จสิ้นภารกิจดังกล่าว ดาราพรณราย
ก็ต้องเตรียมตัวเข้าสู่ภารกิจต่อไปทันที ซึ่งเป็นสิ่งที่ถ้าหล่อนไม่มี เป็นแดน
ก็บอกว่าให้ไปอยู่นอกโลกเถอะ เพราะเอาต์เกิน!

Trick *or* Tip

เรื่องพลาดๆ ในการแต่งตัวของคุณผู้หญิง

- ① เสื้อผ้าไซส์เล็กกว่าตัวทำให้เป็นแนมปาย่น
- ② กางเกงยัมเพราะฟัดเปรี้ยวเกินไป
- ③ กระจ้ออนอาจก่อกำเนิด ถ้าเลือกเดสึรองพื้นวอกกว่าสึฉิวจริง

2

เรียดจริง ต้อง

อินสตาแกรม

▶ **ยุค** นี่เป็นยุคโซเชียลมีเดียครองโลก แทบไม่มีใครไม่รู้จักเฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์ หรือยูทูบ และเหล่าดารากับคนดังต้องมี... อินสตาแกรม ให้แฟนคลับได้เกาะติดชีวิตคนดังกันแบบวินาทีต่อวินาที และแน่นอน ที่ขาดไม่ได้คือ ภาพสาว ๆ ถ่ายภาพตัวเองในกระจกห้องน้ำ ซึ่งถือเป็นภาพสุดฮอตฮิต

อินสตาแกรมหรือที่เรียกกันสั้น ๆ ว่า ไอจี กำลังเป็นที่นิยมอย่างมาก ในหมู่ดาราสาวและคนดัง เพราะเป็นสื่อที่เข้าถึงแฟนคลับแบบรูปประชิดกัน เลย ดังนั้นตัวเลขของผู้ติดตามคือตัววัดความแรงของเจ้าตัว

ดาราวรรณรายพอจะรู้จักโซเชียลมีเดียตัวนี้อยู่แล้ว เพราะปกติก็เล่นเฟซบุ๊ก แต่ไม่ค่อยได้สนใจอินสตาแกรมมาก่อน แต่นักปรับเปลี่ยนภาพลักษณ์ประจำตัวหล่อเน้นย้ำเสียงสูงว่า

“มันจำเป็นมากถึงมากที่สุด เพราะถึงมีกระแสด้านลบก็กลับได้ด้วย

อินสตาแกรม หรือเจียบบริบเป็นเป้าสากก็ขีดซ้ำได้ด้วยเจ้าสิ่งนี้ ขอบอกคุณไม่เห็นหรือไง ไม่ว่าจะยายไบตอง นักร้องค่ายบอนไซเรคคอร์ด ไปอัปหน้าใหม่ที่เกาหลีสัวเมียนักร้องกับเซเลบมือที่สามด่ากันและ หรือคู่รักดาราที่เพิ่งเลิกวากันแล้วก็ขุดเรื่องเก่าๆ มาประจานกัน พวกนี้ใช้อินสตาแกรมกันทั้งนั้น จนยอดคนติดตามพุ่งทะลุไปไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร แฟนคลับอยากรู้เรื่องของคนดังจะตาย รู้ไปเล่า”

“แต่ถ้าฉันต้องอัปเดตประมาณไปอัปหน้าใหม่มาหรือเรื่องมือที่สามเพื่อสร้างกระแส คงไม่ไหวมั้งคะคุณแดน” หล่อนแย้งอย่างไม่เห็นด้วยเท่าไร

“ก็ใครว่าคุณต้องอัปเดตแต่เรื่องพวกนั้นล่ะ ยิ่งเคลสของคุณต้องอัปเดตเรื่องที่อัปเดตภาพลักษณ์ของคุณให้ดูไฮโซขึ้น เพราะฉะนั้นต้องเจิดอย่างเดียวนั่นแหละ ที่สำคัญ เป้าหมายของคุณคือจะต้องทำยอดคนติดตามให้ล้นทลาย ต้องเป็นเบอร์หนึ่งอย่างเดียวนั่นแหละ และคุณต้องทำยอดคนติดตามให้ชนะไฮโซแก้มใสให้ได้” เป็นแดนเน้นย้ำประโยคสุดท้าย

“ไฮโซแก้มใสเนี่ยนะ!” ดาราพรรณรายโพลงเสียงหลง เพราะไม่มีใครตอนนี้โดยเฉพาะในแวดวงไฮโซ ไม่รู้จักไฮโซแก้มใส สาวไสวัยเอ้าะที่มาแรงแรงไค้งยิ่งกว่าใคร

แก้มใสเป็นลูกผู้ดีมีสกุลมาแต่กำเนิด เพิ่งเรียนจบด้านแฟชั่นดีไซน์จากปารีสได้ไม่นาน พ่อของเธอเป็นนักการทูต ส่วนแม่เป็นหม่อมหลวงเจ้าของโรงเรียนนานาชาติชื่อดังที่ค่าเทอมแต่ละเทอมเหยียบล้าน

เจ้าหล่อนสวยตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า (แต่แน่นอนว่าอาจมีการทำศัลยกรรมบ้าง) แกมยังหัวเซ็งลิ้นไม่เบา เพราะเมื่อสามเดือนก่อนเธอเพิ่งเปิดร้านเสื้อผ้าที่ออกแบบเองในห้างสยามภราดร และประสบความสำเร็จอย่างสูง (แต่แอบกระซิบอีกนิดหนึ่ง เขาลือกันว่าจริงแล้วๆ เธอไม่ได้ออกแบบเองหรอกนะ จ้างดีไซน์เนอร์คนอื่นมาออกแบบให้อีกที เพราะของ

ที่ตัวเองออกแบบขายไม่ออก) แล้วก็แว่วๆ ว่าแฟชั่นคอลเลกชันล่าสุดกำลังได้รับการติดต่อจากเวทีแฟชั่นระดับโลก เมื่อเร็วๆ นี้ยังได้ลงสัมภาษณ์ใน *สยูเค* และเธอก็ทำให้ *สยูเค* ฉบับนั้นขายดีเป็นเทน้ำเทท่า

ว่ากันว่าแก้มใสคือเจ้าหญิงแห่งวงการเซเลบคนต่อไป ซึ่งก่อนหน้านี้เจ้าหญิงในวงการเซเลบที่ฮอตสุดก็คือเลิศจินรี แต่หลังจากที่เธอผู้นั้นได้อภิเษกสมรสไปกับเจ้าชายหนุ่มหล่อสุดเซ็กซี่และร่ำรวยแห่งดินแดนทะเลทรายไปแล้ว เธอก็ค่อยๆ หายตัวไปจากวงการเซเลบเมืองไทย นานๆ ครั้งจะเห็นเธอกับสามีในงานการกุศลสำคัญๆ เท่านั้น แต่ทุกครั้งที่เลิศจินรีปรากฏตัว ช่างภาพจะรัวชัตเตอร์สาดแฟลชกันไม่ยั้ง

โชคยังดีที่แก้มใสไม่ได้เป็นศัตรูหัวใจหล่อน แม้สื่อต่างๆ จะชอบจับคู่แก้มใสกับหม่อมราชวงศ์ชานนท์ทักวี่ว่าเป็นคู่ที่เหมาะสมกันยิ่งกว่ากิงทองใบหยก แต่ทั้งสองก็ไม่เคยตกเป็นข่าวเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ด้วยกัน อาจเป็นเพราะตอนนี้แก้มใสกำลังมีหวานใจเป็นหนุ่มไฮโซ ลูกชายเจ้าของธุรกิจอู่ต่อเรือ ที่ผันตัวมาเป็นนักร่อนและเป็นเจ้าของซิงเกิ้ลดังอย่าง “ไกลๆ ไกลๆ”

แต่กระนั้นก็วางใจไม่ได้ เพราะคู่ดวงในอดีตของหม่อมราชวงศ์ชานนท์ทักวี่ที่ผ่านมามักเป็นสาวเซเลบสุดฮอตทุกคน ถ้าเกิดสองคนนี้มาลงเอยกันเมื่อไร ภารกิจของหล่อนเป็นได้จบเห่พร้อมๆ กับที่หัวใจคงแตกสลายไม่เหลือชิ้นดี

“ใช่ แก้มใสนี่แหละ ถ้าคุณอยากจะแจ้งเกิดในวงการเซเลบ คุณต้องติดกลุ่มไฮโซแซบเวอร์ในอินสตาแกรมให้ได้ แล้วคุณก็ต้องโค่นเบอร์หนึ่งของแก๊งไฮโซแซบเวอร์อย่างแก้มใสให้ได้ คุณจะต้องกลายเป็นเจ้าหญิงในวงการเซเลบคนต่อไป” หนุ่มสำอางพูดด้วยน้ำเสียงและสีหน้าจริงจัง

“โค่นแก้มใส? โค่นยังงัย” แต่จะให้หล่อนล้างคราบไฮโซเพื่อกลายเป็นไฮโซยิ่งยากเย็นแสนเข็ญเลย แล้วนับประสาอะไรกับการครองตำแหน่ง

เจ้าหญิงคนต่อไป

เอ่อ...ให้ปากกับม้าของหล่อนไม่พูดคำว่าดีเป็นลี จะง่ายกว่าหรือเปล่า

“อันดับแรก คุณต้องทำให้ยอดคนติดตามในอินสตาแกรมของคุณชนะแก้มใสอย่างขาดลอย”

“ฉันจะได้เหรอ ยอดติดตามแก้มใสเกือบสองล้านแล้วนะคุณแดน”

“นั่นแหละ คุณก็ต้องทำให้ได้มากกว่าสองล้าน ไม่อย่างนั้นคุณไม่มีทางก้าวขึ้นมาเป็นไฮโซดาวเด่นได้แน่ แล้วถ้าคุณอยากให้ตัวเองกระแทกตาคุณชายนนท์ คุณก็ต้องทำอย่างที่ฉันบอก”

“โอเคๆ ฉันจะพยายาม” เมื่อมีหม่อมราชวงศ์หนุ่มเป็นเดิมพัน หล่อนก็พร้อมจะฮึดสู้ทันที

“ไม่ใช่แค่พยายาม เราต้องทำให้สำเร็จ รั้วมัยที่ขายแก้มใสกลายเป็นเซเลบที่เจิดที่สุดในตอนนี้ได้เพราะอะไร” เป็นแดนถาม

“เพราะอะไรเหรอ”

“ก็เพราะเธอมีนังเบนซ์อยู่เบื้องหลังคอยผลักดันนะสิ” น้ำเสียงตอนเอ่ยชื่อใครอีกคนบ่งบอกความเป็นปรีชา

“ใครคือนังเบนซ์กันคะ”

“ก็ใครล่ะ ถ้าไม่ใช่ผู้จัดการสุริโชคคนดังที่อยู่เบื้องหลังซูปตาร์และเซเลบทั้งหลาย”

“อ้อ...ผู้จัดการสุริชคนั่นเอง” ภาพหนุ่มตึงตังร่างอวบ แต่งตัวเวอร์ได้ทุกสถานการณ์ผุดขึ้นในหัว

“ใช่ นั่นแหละตัวแสบที่สุด” เป็นแดนเค้นเสียงลอดไรฟันน้อยๆ “ก็นังเบนซ์นี่แหละที่ทั้งผลักดันดันยายแก้มใสให้เข้าไปเล่นเป็นนางเอกหนังใหญ่เรื่องล่าสุดของค่ายจุทีเอชจนดังเปรี้ยงปร้างขนาดนี้”

“คุณแดนรู้จักเขาด้วยหรือคะ”

“ยิ่งกว่ารู้จักอีก ชั่นไข่มั่นมีกีชั่น เล็บขบมีกีเล็บ ฉันทรู้หมดแหละ”
เป็นแดนหรีตาน้อยๆ

“เหมือนเขาจะดูร้ายกาจยังไงไม่รู้ล่ะคะ” ดาราพรรณรายหยั่งเชิง
ถาม เพราะสังเกตจากปฏิกิริยาของอีกฝ่าย

“ร้ายกาจสิ ยายนี้ทำให้วงการปลุกปั้นคนดังต้องเสื่อมเสีย ใช้กลโกง
สารพัด เหลี่ยมจัด เพราะนั่งเบนซ์นี้แหละที่ทำให้ฉันเปื่องวงการคนดัง
เมืองไทย เลยไปหากินอยู่เมืองนอก สบายใจกว่าเยอะ”

“ฉันคงต้องขอบคุณคุณแดนอีกครั้งนะคะที่ยอมรับงานเคสนี้”
ดาราพรรณรายรีบขอบคุณเพื่อเอาอกเอาใจเกย์มาดจัดจ้านคนนี้

“รู้ไว้ก็ดี แต่งานนี้เราคงต้องสู้ยิบตา เพราะถ้าจะโค่นยายแก้วใ
คงต้องข้ามศพนั่งเบนซ์ไปก่อนแน่” เป็นแดนหรีตาน้อยๆ “และฉันแรก
คุณต้องอัปเดตตัวเองให้ไปอยู่ในอินสตาแกรมกลุ่มไฮโซแซบเวอร์ให้ได้ภายใน
หนึ่งอาทิตย์”

หนึ่ง

สัปดาห์ในการทำให้ตัวเองถูกจัดไปอยู่ในกลุ่มไฮโซแซบ
เวอร์ในอินสตาแกรมถือเป็นงานที่หนักหนาเอาการ
สำหรับดาราพรรณราย เพราะหล่อนต้องทำงานหนักหลายอย่างตามที่
เป็นแดนสั่ง ตั้งแต่การบินไปดูแพชั่นโชว์ที่มีลานด้วยเครื่องบินเจ็ตส่วนตัว
ไหนจะต้องไปดินเนอร์กับครอบครัวบนเรือสำราญ และจัดปาร์ตี้ริมสระน้ำ
กับเพื่อนๆ ในเพนต์เฮาส์ของหล่อนอีก

ทั้งหมดนี้ก็เพื่อเก็บภาพสุดเวอร์ต่างๆ ของหล่อนเพื่อทยอยอัปเดต
ในอินสตาแกรม

แล้วก็ไม่น่าเชื่อว่า จากคนติดตามเพียงไม่กี่ร้อย จะทะลุหนึ่งแสน
ได้ภายในหนึ่งสัปดาห์

ดาราพรรณรายจึงติดอยู่ในกลุ่มไฮโซแซบเวอร์ภายในเวลาเพียง

ไม่กี่วัน

สาวหน้าหมวยยิ้มแก้มแทบปริ ขณะมองยอดตัวเลขคนติดตาม
อินสตาแกรมของ jumjim_darapannarai

100,134 คน

ยอดคนติดตามหล่อนเกือบจะเท่าลักขณาวีลาส หรือบาร์บี้ สมาชิก
คนใหม่ล่าสุดของแก๊งไฮโซแซบเวอร์เลยทีเดียว

หล่อนอยากกรีดตั๋งๆ ด้วยความดีใจ คิดไม่ผิดจริงๆ ที่ว่าจ้าง เป็นแดน
แดนเนรมิต มาปรับเปลี่ยนภาพลักษณ์ให้ เพราะเพียงแค่นี้หนึ่งสัปดาห์
หล่อนก็มีแฟนคลับติดตามแสนกว่าคน มีชื่อติดอยู่ในอินสตาแกรมกลุ่มไฮโซ
แซบเวอร์ ไฮโซจุ่มจุ่มเริ่มมีกระแสเหมือนคนอื่นบ้างแล้ว

“อาเจ็ง...เอ๊ย! อาจุ่มจุ่ม เจียะปึง วันนี้มีโอวปึง ของโปรดลื้อด้วย
นะ”

ม้าเปิดประตูห้องทำงานที่อยู่บนชั้นสองของบ้านเข้ามาเรียกหล่อน
ส่วนชั้นล่างเปิดเป็นร้านขายทอง หล่อนกับพี่สาวสองคนต้องมาช่วยนับเงิน
จำนวนมหาศาลจากการซื้อขายทองในแต่ละวันเป็นประจำ

“ดีจังเลยม้า ไม่ได้กินนานแล้ว คิดถึงที่สุดเลย” แคได้ยื่นซื้ออาหาร
จานโปรดหล่อนก็น้ำลายสอ โอวปึง หรือข้าวผัดเผือก เป็นอาหารของคน
แต่จิวที่ม้ามักทำให้ลูกๆ กินตั้งแต่เด็ก ข้าวผัดที่มีเผือกก้อนไม่เล็กหรือ
ใหญ่เกินไปผสมอยู่ มีทั้งหมูสามชั้น กุ้งสด เห็ดหอมหั่นชิ้น และหอมเด่น
ด้วยใบโหระพา

นับตั้งแต่ครอบครัวหล่อนกลายเป็นเศรษฐี ก็พยายามปรับเปลี่ยน
ชีวิตความเป็นอยู่ให้เหมือนไฮโซคนอื่น ด้วยการจ้างแม่ครัวฝีมือดีจาก
โรงแรมดังมา ทุกคนเลห่างจากอาหารจีนพื้นๆ แบบเมื่อก่อนมากขึ้น
เรื่อยๆ แต่สุดท้ายสมาชิกในครอบครัวก็ยังคิดถึงอาหารรสชาติเดิมๆ ที่
ไม่หุหรืออยู่ดี เมื่อม้าลงมือเข้าครัว ลูกๆ รวมทั้งป้าก็จะดีใจเป็น

พิเศษ เพราะนั่นหมายถึงว่าจะได้กินอาหารที่ถูกปากที่สุดในโลก

“แล้วเจอกับเจ็จุละม้า” หล่อนถามถึงพี่สาวสองคนที่อยู่ในบ้าน
หลังมืมาหลังนี้กับลูกๆ และสามีที่ย้ายเข้ามาอยู่ด้วยกัน

“กินข้าวอยู่กับแฟนกับลูกๆ อี แล้วลื้อล๊ะทำอะไรอยู่” ม้าเฟ่งมอง
หน้าจอไอแพดในมือดาราพรณราย “นี่มันรูปที่เราไปกินข้าวบนเรือยอชต์
นี่”

“ใช่ค่ะม้า ตอนนี้มีคนติดตามอินสตาแกรมของจัมจัมทะเลแสนแล้ว
นะ”

“อินสตาแกรมอะไรหา อาจัมจัม”

“ก็ที่หนูเล่าให้ม้าฟังไงว่าคุณแดนบอกว่าเราต้องใช้อินสตาแกรม
ช่วย เราจะได้เป็นไฮโซจริงๆ ลักทีโง่ม้า”

“อ้อ จำได้เลี้ยว ลีๆๆ แบบนี้อาจัมจัมของม้าจะได้เป็นไฮโซเต็ม
ตัวลักที แต่เมื่อไหร่ลื้อจะได้แต่งงานกับอาคុងชายนท้ละ พอเราดองญาติ
กับอาคុងชาย ทีนี้ใครที่ดูถูกว่าพวกเราเป็นไฮโซจะได้หน้าแตกหมอบไม่รับ
เย็บชะที” ม้ายกมือข้างหนึ่งขึ้นปิดปากหัวเราะคิก นัยน์ตาแฝงแววคาด
หวังเหมือนเคยเรื่องการดองญาติกับไฮโซราชินิกุล

“ใจเย็นๆ ลีคะม้า ของแบบนี้ต้องค่อยเป็นค่อยไป แต่ม้าไม่ต้อง
ห่วงนะ ตอนนี้อาจัมจัมมีคุณแดนเป็นผู้ช่วยแล้ว แค่แป็บเดียวเขาก็ทำให้
จัมจัมติดกลุ่มไฮโซแซบเวอร์ได้แล้ว รับรองอีกไม่ช้าเขาต้องทำให้คุณชาย
นนท์ชอบหนูแน่ๆ” ดาราพรณรายตอบอย่างมั่นใจ

“ลีเลี้ยว เราต้องลบคำสบประมาทของพวกที่ว่าเราเป็นไฮโซให้ล่าย
รู้มัย วันก่อนม้าไปร้องเพลงที่งานการกุศลมา อาคុងหญิงอังศุมาดิงแอบ
มองม้าด้วยสายตาเยาะเย้ยด้วย ม้าละเจ็บใจ”

หล่อนทั้งเคืองแทนและเข้าไปพร้อมๆ กัน ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมม้า
ของหล่อนถึงสับสนตัว ด เด็ก กับ ล ลิงได้ขนาดนี้ ดีเป็นลี ที่อังศุมาลิน

กลายเป็นอังศุมาดิงเสียนี้

“ใจเย็นๆ นะม้า อีกหน่อยถ้าเราได้ตองญาติกับคุณชายนนท์ละก็ พวกนั้นก็เลยเลิกมองเราเป็นไฮโซแล้วแหละ” นัยน์ตาของดาราพรณราย เต็มไปด้วยความหมายมาด

“ขอบใจนะ อาจุ่มจิม ลือเป็นลูกสาวที่กตัญญูจริงๆ เลย แล้วนี่ย้าย ไปอยู่เพนต์เฮาส์คนเดียวเหงามั้ย”

“ก็เหงาๆ เหมือนกัน กลางคืนคิดถึงม้ากับป้าแล้วก็เจี๊ยะ ด้วย นั่งดูละครคนเดียวไม่ค่อยสนุกเลย” ปกติครอบครัวหล่อนมักจะนั่งดูละคร หลังข่าวด้วยกันทุกคืนในห้องนั่งเล่นที่มีโทรทัศน์จอยักษ์ และคุยกัน กระเจาย

“ม้าสงสารลือจังเลย ทนไหม้ย อาจุ่มจิม” ม้าลูบศีรษะลูกสาว เบาๆ อย่างรักใคร่

“ทนไหวลือคะม้า เพื่อภารกิจของเรา ลู๊ๆ ค่ะ” หล่อนชูกำปั้นขึ้น อย่างมุ่งมั่น

“อาจุ่มจิม ลือนี่น่ารักจริงๆ ได้ตั้งใจม้า สมแล้วที่วันนี้ม้ายังใจผัด ใจ๋ปิ้งให้ลือกิน ไปกินข้าวกัน ลูกสาวคนสวยของม้า” ม้ากอดหล่อนแล้ว จูงมือออกไปจากห้องทำงาน

ผ่าน

ไปไม่ถึงสองสัปดาห์ หลังจากการอัปเดตอินสตาแกรม อย่างต่อเนื่อง ยอดคนติดตามดาราพรณรายก็พุ่งทะลุ สองแสนไปอย่างสวยงาม

“เรีตมาก คุณจุ่มจิม ภายในหนึ่งเดือนนี้ยอดคนติดตามของคุณจะต้องทะลุหนึ่งล้านแน่ สองเดือนทะลุสองล้าน สามเดือนทะลุสามล้าน รับรองคุณจะได้โค่นไฮโซแก้วมโ และกลายเป็นเจ้าหญิงแห่งวงการคนใหม่” เป็นแดนบอภขณะใช้มือหนึ่งถือกระจกแบ่งพัฟและอีกมือหนึ่งถือแหวนเพื่อ

ดิ่งชนคิ้วที่เริ่มงอกทีละเส้น ตามด้วยหยิบบรรโกรขึ้นมาเล็มขนจุมูกอย่าง
เมามันและตั้งอกตั้งใจ

“เอ่อ คะ...คุณแดนคะ” หล่อนเรียกเขาเสียงอุบอิบ

“ทำไม มีอะไร” เขาตอบ แต่ยังคงจดจ่อกับการเล็มขนจุมูก

“คือ...กรรไกรอันนั้นฉันเพิ่งใช้ตัดขนน้องหมามานะคะ” หล่อน
ตัดสินใจบอก แต่ก็ด้วยเสียงที่เบาลงเรื่อย ๆ

มือที่กำลังเล็มขนจุมูกชะงักกึกกัณฑ์ ชายหนุ่มผิวขาว หน้าตา
คมคาย ท่าทางสำอางเงยหน้าขึ้นช้า ๆ จ้องเขม็งมายังคนที่กำลังทำหน้าที่
เจื่อน

“น้องหมาที่ไหน”

“บ๊อ ๆ ๆ”

ทันใดนั้นเสียงเห่าของลูกสุนัขก็ดังตามมา ทั้งสองหันมองไปตาม
เสียงพร้อมกัน และเห็นหนึ่งในลูกสุนัขขี้อิสที่มีขนสีขาวแกมเทาเข้ม สวม
ชุดกระโปรงสีชมพูแปร้นมีระบายที่ชายกระโปรง กำลังวิ่งส่ายหางดิก ๆ
ผ่านหน้าต่างสอง ทว่าหน้าต่างม่านดูแปลกไป เพราะขนบริเวณศีรษะที่เคย
ยาวเหมือนจะกุด ๆ โกร๋น ๆ ขอบกล คล้ายนักเรียนที่โดนอาจารย์ฟ่าย
ปกครองกลั่นแอมอย่างไรอย่างนั้น

เป็นแดนหันมามองคนที่กำลังยิ้มเหี้ย ๆ

“อย่าบอกนะว่าคุณเอากรรไกรอันนี้ตัดขนเจ้าแฮปปี้ ขี้อิสที่แสน
น่ารักตัวนี้จนหน้ามันเต๋อดำขนาดนี้”

ดาราพรรณรายพยักหน้าหงิก ๆ

“ตายแล้ว คุณจุ่มจัม คุณเพี้ยนรีเปล่า ทำซะจนน้องหมาราคาแพง
กลายเป็นธุ์เสียขนาดนั้น”

“ฉันไม่ได้ตั้งใจ คือ...วันนั้นฉันเคี้ยวหมากฝรั่ง พอจะคายลงถึงขยะ
ไม่ทันเห็นว่าแฮปปี้มันอยู่ข้างถึงขยะ หมากฝรั่งเลยหล่นแหล่ลงบนหัวพอดี

ฉันพยายามแกะออกแต่ไม่สำเร็จ เลยเอากรรไกรมาตัดออกนะ แต่ฉันก็พยายามเล็มให้เท่ากันทั้งหัวแล้วนะ” ดาราพรรณรายอธิบายเสียงอ่อย

“จ๋า เท่ากันมาก อย่างกับนกหัวโกรน ฉันละเชื่อคุณจริงๆ” เป็นแดนบ่นพลางทำท่าจะเล็มขนจุมูกต่อ ก่อนจะนึกออกว่ากรรไกรเล่มนี้เพิ่งผ่านการตัดขนสุนัขมา เลยยุติภารกิจไว้เพียงแค่นั้น “เอาละๆ เรามาว่ากันถึงแผนการขั้นต่อไปเลยดีกว่า”

“แผนอะไรต่อไปคะ” สาวหน้าหมวยถามอย่างสนใจใคร่รู้เอามากๆ หนู่มัดสำอางกอดดอกและฟิงฟั่นโซฟาในห้องรับแขกของเพนต์-เฮาส์สุดหรู พร้อมกับยิ้มอย่างหมายมาด

“ก็แผนการ...จับคุณชายนนท์ให้อยู่หมัดไงละ”

แววตาของดาราพรรณรายเป็นประกายวิบวับทันที

“คุณแดนมีแผนอะไรเด็ดๆ หรือคะ”

“เด็ดสิ ยิ่งกว่าเด็ดด้วย รั้วอัศวินยี่สิบห้าปีงานเดินแบบการกุศลที่โรงแรมในเครือเลิศรสอร์ตแอนด์โฮเทล และแม่งานครั้งนี้ก็คือคุณหญิงแม่ของคุณชายนนท์”

“อ้อฮิ รั้วสิ เพราะฉันอยากไปเดินแบบงานนั้นมาก พยายามติดต่อไปหลายครั้งแต่ไม่ได้ เขาตัดแต่ไฮโซกิตติมศักดิ์ หรือไม่ก็พวกราชินิกุลไปเดินแบบทั้งนั้น” หล่อนถอนหายใจเสียงเนือยขณะเล่า อ่อนใจกับการเข้าถึงตัวหม่อมราชวงศ์ผู้นั้นเสียเหลือเกิน

“แต่คราวนี้คุณต้องเดินแบบในงานนั้นให้ได้ เป็นการแกรนด์โอเพนนิ่งต่อหน้าคุณชายนนท์”

“พูดแบบนี้แปลว่าคุณติดต่อให้ฉันไปเดินแบบงานนั้นได้แล้วใช่ไหม” หล่อนคลี้อย่างมีความหวัง

“แน่นอน” เป็นแดนตอบเสียงสูง

“คุณแดน คุณนี่เจิดที่สุด ฉันดีใจมากที่จ่าคุณมาปรับเปลี่ยน

ภาพลักษณ์ให้” หล่อนพูดจากใจจริง

“อย่าเพิ่งชมฉันตอนนี้เลย เพราะคุณมีงานหिनรออยู่ รั้มัย งานนี้มี
ยายแถมใส่ เด็กของสุริโชคไปเดินแบบ แกรมเดินชุดพินาเลชะด้วย และนี่
เป็นโอกาสที่คุณจะเลื่อยขาเก้าอี้ไฮโซสุดฮอตของยายแถมใส่” เป็นแดน
บอกเสียงจริงจัง

“ฉันจะเลื่อยขาเก้าอี้ของแถมใส่ยังงัย เธอทั้งเอื้อกว่า โพรไฟล์ดี
กว่า เติ้งกว่า” ดาราพรรณรายมีสีหน้าหนักใจ

“คืนนั้นคุณต้องแย่งชุดพินาเลมาเดิน”

“แย่งชุดพินาเลมาเดิน? คุณทำได้เธอคุณแดน” หญิงสาวมอง
อีกฝ่ายอย่างทึ่งๆ

“ระดับ เป็นแดน แดนเนรมิต เนรมิตได้ทุกอย่าง” เกย์หนุ่มมาด
เนียบหรีตาน้อยๆ

แวรวาดหวังปรากฏขึ้นในดวงตาเรียวรีของสาวหมวยที่ชีวิตพลิกผัน
เข้าสู่แวดวงไฮโซ...หล่อนกำลังจะได้เดินแบบชุดพินาเลในงานเดินแบบ
การกุศลมีระดับที่มีคุณหญิงแม่ของหม่อมราชวงศ์ชานนท์กวีเป็นแม่งาน
อย่างนั้นหรือนี่ ให้ตายสิ! คุณชายนนท์ต้องนั่งมวดเท่อยู่หน้าเวทีแน่ๆ

โอ้ว...เป็นการเปิดตัวแบบแกรนด์โอเพนิง อย่างที่เป็นแดนบอก
จริงๆ

ณ โรงแรมในเครือเลิศศรีสอว์ตแอนด์ไฮเติ้ล เวลา
หนึ่งทุ่มตรง บริเวณหน้าทางเข้างานเดินแบบ
การกุศลซึ่งจัดในห้องบอลรูม บรรดาคนดังทยอยมาร่วม
งานกันอย่างคับคั่ง

แต่ดาราพรรณรายอยากจะปล่อยไฮอยู่ตรงนั้น
เมื่อไม่สามารถเข้าไปในงานได้ เพราะเจ้าหน้าที่ดูแล

นางงานขวางเอาไว้ ด้วยเหตุผลที่ว่าหล่อนไม่มีรายชื่อรับเชิญในงาน
เดินแบบครั้งนี้

“ไหนคุณแดนบอกว่าจัดการให้เรียบร้อยแล้วไง” ดาราพรรณราย
หันไปกระซิบกับเป็นแดนด้วยน้ำเสียงละห้อยสุดๆ

อีกฝ่ายมีท่าทางกระพืดกระพืดเพราะเสียหน้า แล้วก็หันไปพูด
กับเจ้าหน้าที่คนดังกล่าวว่า

“นี่คุณ ตรวจสอบใหม่จะได้มั๊ย ฉันกับคุณจุ่มจุ่มได้รับเชิญมางาน
นี้ แล้วคุณจุ่มจุ่มก็ได้รับเชิญมาเป็นนางแบบกิตติมศักดิ์ในงานนี้ด้วย”

“ผมตรวจสอบหลายรอบแล้วครับ ไม่พบรายชื่อคุณสองคนจริงๆ”

“เป็นไปได้ยังงั้นวะ” เป็นแดนกระซิบเบาๆ

ขณะที่ดาราพรรณรายเริ่มอับอายแช่งที่ทยอยเดินเข้างานและหัน
มองมาอย่างสนใจสนทนากับหล่อนเป็นส่วนตัว

ระหว่างนั้นก็มีส่วนน้อยหน้าตาสะสวยเดินควงมากับหนุ่มตึงตึงร่าง
ท้วมซึ่งสะพายกระเป๋าหูลุ่ยส์ วิตตอง แบนๆ บางๆ รุ่นใหม่ล่าสุด ผิดกับ
ไซซ์อวบๆ ของเจ้าของ ทั้งสองปรายตามองมาทางหล่อนกับเป็นแดนด้วย
สายตาหยันๆ และแอบหัวเราะคิกคักกัน

ใช่แล้ว สองคนนั้นคือแก้มใสและสุริยคนนั่นเอง

“อ๊ย! มายืนทำอะไรตรงนี้นักจ๊ะ หรือว่าเข้างานไม่ได้” หนุ่มตึงตึง
ร่างท้วมค่อนข้างอวบอ้วนตักด้วยน้ำเสียงเย้ยๆ

“นั่นสิคะ พี่จุ่มจุ่มมาทำอะไรตรงนี้นะคะ” สาวน้อยไฮโซร่างสูง
เพรียว หน้าตาสวยใสราวกับนักร้องสาวเกาหลีสลิมขึ้น แต่สีหน้าแสดง
ความสะใจ

“ฉันชื่อจุ่มจุ่ม ไม่ใช่จุ่มจุ่ม” ดาราพรรณรายสวนกลับอย่างไม่พอใจ

“ขอโทษทีค่ะ แก้มใสความจำไม่ค่อยดี” สาวน้อยไฮโซเบิกตาโต
น้อยๆ อย่างใสซื่อ แต่แน่นอนว่าหล่อนเห็นความร้ายกาจซ่อนอยู่ในนั้น

“อืม จริงๆ เรียกชื่อ่ายกว่าเนอะ” สุริโชคส่ายหัวเป็นลูกคู่ แล้วทั้งสองก็หัวเราะคิกคักอีกครั้ง

ดาราพรรณรายนึกอยากแปลงร่างเป็นเจ้ายักษีเยวเรียด แล้วพุ่งเข้าไปจับศีรษะทั้งสองคนให้โขกกันดังโป๊กๆๆ แล้วก็โป๊กให้หายแค้นใจนัก หล่อนกำมือทั้งสองข้างแน่นขณะหายใจเข้าออกถี่ๆ ด้วยความโกรธจัด

“ฝีมือเธอไ่มั้ยเบนซ์” เป็นแดนจ้องหนุมตู่ตู่ร่างท้วมซึ่งสวมชุดสูทสีเหลืองเข้ากั้บรอบแว่น

“ว้าย! อย่ามาใส่ร้ายกันนะเป็นแดน ของแบบนี้มันอยู่ที่บุญพาวาสนาส่งต่างหาก งานระดับนี้เขาเชิญแต่ไฮโซตัวจริงจ้า พวก...ไอซ์ต้องต้องรออนอกงานนะ อ้อ แล้วอิค้ได้ติดกลุ่มไฮโซแซบเวอร์ก็ไม่ได้หมายความว่าตัวเองเป็นไฮโซได้หรอกนะ จริงมั๊ยแก้มใส” สุริโชคจใจปรายตามองดาราพรรณรายอย่างหยันๆ

“จริงที่สุดคะเจ้เบนซ์” แก้มใสตอบเสียงอ่อนเสียงหวาน

“เราเข้าไปกันเถอะน้องแก้มใส ต้องรีบไปเตรียมตัวเดินแบบชุดพินาเล เดี่ยวจะไม่ทัน รับรองงานคืนนี้แก้มใสจะยิ่งโดดเด้ง ไม่ต่างกับดวงดาวที่ส่องแสงประกายวิบวับบนฟากฟ้า จนพวกก้อนหินก้อนกรวดเม็ดจ้อยต้องอิจฉาร้อนเป็นทิวแถว” สุริโชคพูดพลางควงแขนเด็กในสังกัดคนล่าสุดเดินเข้าไปในงาน

เป็นแดนและดาราพรรณรายมีท่าทางคล้ายคนเลือดออกทวารทั้งเจ็ดไม่ต่างกัน

“โอ้ย! ฉันจะหน้ามิด มีเซียงเพียวอ๊วมั๊ย คุณจุ่มจุ่ม” เป็นแดนหันมาถาม

“คุณจะบ้าเหอ มาขอเซียงเพียวอ๊วอะไรจากฉัน” หล่อนเกือบจะกระอักเลือดตายเพราะแม่แก้มใสกับสุริโชค อีตาเป็นแดนยังมาตอกย้ำ

เรื่องเซียงเพียวอิวอีก

“หรือว่าคุณไม่ได้พามา”

หล่อนทำท่าอีกอักอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะตอบอุบอิบ

“พก”

“งั้นก็ขอยืมหน่อย ฉันจะหน้ามีดอยู่แล้ว”

ดาราพรณรายจำต้องล้วงขวดยาถมเซียงเพียวอิวขนาดสามซีชี ออกมาจากกระเป๋าหนีบใบเล็กสีทองอร่ามสำหรับออกงานกลางคืน แล้วส่งให้อีกฝ่ายอย่างละหี่ใจ เป็นแดนรับยาถมขวตโสฬาสีสัมไปสุดหลายครั้ง ตามด้วยทยาถมใส่นิวเพื่อป้ายที่รู้จักอีกหลายเที่ยว ท่าทางฟ้องชัดว่าคงจะมีการหน้ามีดวงเวียนขนาดหนัก

จากนั้นทั้งสองก็จำใจต้องผละจากตรงนั้น ก่อนที่จะเป็นจุดเด่นไปมากกว่านี้

“ไหนคุณบอกว่าจัดการให้ฉันสามารถเดินแบบในงานนี้ได้แล้วไง”

สาวหน้าหมวยตัดพ้ออย่างหตุหุขณะเดินผ่านล็อบบี้ของโรงแรมเพื่อออกไปข้างนอก

“งานนี้ต้องเป็นฝีมือนั่งเบนซ์แน่ๆ ฉันติดต่อนักให้คุณได้ไปเดินแบบในงานนี้แล้ว มันจะผิดพลาดได้ไง รับรองนั่งเบนซ์ต้องใช้กำลังภายในเพื่อถีบคุณออกมาแน่” เป็นแดนเค้นเสียงลอดไรฟันเป็นระยะ พลางป้ายยาถมที่ปลายจมูกไปด้วย

“งั้นคืนนี้ฉันก็อดเปิดตัวแกรนด์โอเพนนิ่งกับคุณชายนันทสิ” หน้าตาของหล่อนละห้อยเหลือเกิน

“เพราะนั่งเบนซ์คนเดียว ฉันไม่คิดว่านั่งนั้นมันจะแสบขนาดนี้”

“แล้วคุณหาทางทำให้เราเข้าไปในงานไม่ได้เหรอ” หล่อนยังแอบหวัง

เป็นแดนถอนหายใจหนักๆ “วันนี้เราคงทำอะไรไปมากกว่านี้ไม่ได้

แล้วละ”

ดาราพรรณรายถอนหายใจบ้าง ไหล่ห่อคอดกขณะยืนอยู่หน้าประตู
ทางเข้าออกของโรงแรม

พลันเสียงกรีดร้องโวยวายก็ดังประสานขึ้น

จงเตรียมใจไว้ สำหรับความผิดพลาด เล็กๆ น้อยๆ ในทุกแผนการ

เมื่อ

ดาราพรรณรายและเป็นแดนหันขวับไปตามเสียง ก็เห็นชายหนุ่มรูปร่างสันตัดคนหนึ่งกำลังวิ่งผ่านทางรถเล่นหน้าประตูโรงแรม มือข้างหนึ่งถือกระเป๋าสะพายของผู้หญิงไว้ ท่าทางกำลังกวัดผีเท้าสุดชีวิต

“ช่วยด้วย โจรวังร้าวกระเป๋!” เสียงตะโกนของใครคนหนึ่งดังขึ้น เหตุการณ์ทุกอย่างดูคลุมเครือวุ่นวาย ทุกคนในที่นั้นเหมือนจะตกใจจับต้นชนปลายไม่ถูก และยังไม่มีใครวิ่งไล่ตามจับโจรวังร้าวคนนั้น

ด้วยสัญชาตญาณหรือความลืมหืมตัวก็ไม่อาจทราบได้ แม้จะอยู่ในชุดเดรสยาวกรอมเท้าสีดำซึ่งเข้ากับทรงผมหยิกเป็นลอนเคลือบที่ผ่านการเซตมาอย่างดีให้ด้านหน้าหยิกเป็นลอน ดาราพรรณรายก็สัลดรองเท้าสั้นสูงทั้ง ถลกกระโปรง และวิ่งไล่กวัดโจรวังร้าวทันที

จังหวะนั้นมีรถยุโรปนำเข้าคันหนึ่งแล่นเข้ามาเกือบชนคนร้ายพอดี แต่ก็เบรคดังเอี้ยดทัน เรียกเสียงวิ๊ดว้ายจากคนในบริเวณนั้นได้อีกระลอก

โจรวังราวเสียหลักล้มลง และขณะที่กำลังจะตะเกียกตะกายลุกขึ้นวังหนี ต่อ ดาราพรรณรายก็พุ่งเข้าไปใช้วิชาหมัดมวยจีนที่ฝึกมาจากป้าซึ่ง คลั่งไคล้ทั้งเงินทองและ บรูซ ลี หล่อนประเคนทั้งหมัดและศอกใส่คนร้าย ก่อนจะจบด้วยการกระทุ้งเข้าใส่ท้องจนฝ่ายนั้นนอนตัวอืด กุมท้องร้อง โอดโอย ยอมปล่อยมือจากกระเป๋าแต่โดยดี

“หน้อย...วังราวกระเป๋า ไอ้โจรทุเรศ ไม่มีอะไรอาชีพอื่นทำแล้วหรือ ไง ไอ้เลว!” ดาราพรรณรายด่า

หล่อนเกลียดพวกโจรวังราวนัก ตอนที่ครอบครัวหล่อนยังขาย เกาลัดอยู่ริมถนนย่านเยาวราช ครอบครัวหล่อนประสบเหตุการณ์โจรวัง ราวบ่อยมาก ครั้งหนึ่งม้าของหล่อนก็เคยโดนโจรพวกนี้กระชากสร้อยคอ ทองคำ แถมยังถูกผลักจนล้ม เล็บฉีก ขาแพลง ต้องพักรักษาตัวอยู่เป็น เดือน ด้วยเหตุนี้หล่อนจึงเกลียดโจรวังราวเข้าไส้ เห็นเป็นไม่ได้ ต้องเข้า สกัดอย่างลืมหื้มตัวไม่กลัวตายทุกที

“ไอ้ว พระเจ้าช่วยกลัวทอด คุณจุ่มจิ้ม จบมาจากสำนักบู๊ตึ้งหรือ ไงเนี่ย ฝีมือเยี่ยมยุทธมาก” เป็นแดนยังไม่หายทิ้งในฝีมือสกัดคนร้ายของ หล่อน

“เปล่าค่ะ ฉันจบมาจากวัดเล้าหลิน” หล่อนตอบหน้าตาย

“จริงหรือ”

“ล้อเล่นค่ะ แค่นี้ก็เชื่อด้วย”

เป็นแดนมองค้อน “ฉันแกล้งเชื่อกหรอค่ะ”

ดาราพรรณรายยิ้มให้เขา แล้วหันไปส่งกระเป๋าคืนให้หญิงวัยกลางคน คนหนึ่งที่เดินเข้ามาด้วยสีหน้าปลาบปลื้ม ทั้ง และชื่นชม

“กระเป๋าคุณไข่ม้อยค่ะ”

“ค่ะ ขอบคุณมากๆ นะคะหนู หนูเก่งมาก ฝีมือสุดยอดเลย รั้ว หมัดได้ประทับใจมาก ถ้าไม่ได้หนู คุณพี่คงต้องสูญกระเป๋าแอร์เมส

สุดที่รักโบนี่ไปแน่”

“ไม่เป็นไรค่ะ คนไทยต้องช่วยกันอยู่แล้ว”

“ยังไงคุณพี่ขอขอบคุณอีกครั้งนะคะ”

ระหว่างนั้นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยผู้หนึ่งก็เดินเข้ามายกมือไหว้ขอโทษหญิงวัยกลางคนที่ถูกวิ่งราว ขณะที่ด้านหลังเขาห่างไปสักสามเมตร เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยอีกสองคนกำลังล็อกตัวโจรวิ่งราวเอาไว้

“ผมขอโทษด้วยนะครับคุณผู้หญิง”

“ระบบรักษาความปลอดภัยของที่นี่ไม่ไหวเลยนะ แล้วว่าจะเข้ามาช่วยก็ช้าเหลือเกิน ดินะที่ได้หนูคนนี้มาช่วยทัน” นางต่อว่า

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหน้าเจียน

“ผมต้องขอโทษจริงๆ ครับ รับรองว่าผมจะไม่ให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้อีกแน่นอน” เขายกมือไหว้อย่างนอบน้อมอีกครั้ง

“ช่างเถอะ เดี่ยวคุณพี่ขอตัวเข้าไปในโรงแรมก่อนนะคะ สายมากแล้ว มางานแต่งงานหลาน ขอขอบคุณมากๆ อีกครั้งนะคะหนู” หญิงวัยกลางคนหันมาบอกดาราพรณรายอีกครั้งแล้วเดินเข้าไปในโรงแรม ขณะที่กลุ่มไทยมุกก่อนหน้านี้ก็เริ่มสลายตัวกันไปตามระเบียบ

ระหว่างนั้นบุรุษรูปร่างสูงใหญ่คนหนึ่งก็ก้าวลงมาจากรถยุโรปนำเข้าคันหรู ตรงเข้าไปหาหัวหน้ารักษาความปลอดภัย และถามเสียงเข้มว่า

“ทำไมปล่อยให้เกิดเรื่องแบบนี้ในลานจอดรถโรงแรมได้”

“ผม...ผมขอโทษครับ”

“ถ้าหญิงเลิกรู้ว่าพวกเธอปล่อยให้โจรวิ่งราวเข้ามาเพ่นพ่านในลานจอดรถของโรงแรมละก็ พวกเธอต้องโดนไล่ออกแน่” นิธานพูดเสียงเข้ม

หัวหน้าเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยก้มหน้าจนค้างแทบชิดอก

“เอาไอ้หมอนี้ไปส่งตำรวจก่อนไป แล้วค่อยว่ากัน” หนุมผิวสองสีสั่งอีกครั้ง หัวหน้าเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยจึงรีบทำตามคำสั่งอย่าง

ไม่รู้ร้อ

“ลานจอดที่นี่ไม่ไหวเลยนะ มีโจรวิ่งราวด้วย ต้องระวัง” เป็นแดนหันมาบอกดาราวรรณราย ก่อนจะร้องวิ๊ดวายเสียงดัง เมื่อเห็นหน้าคนที่ลงมาจากรถยุโรปนำเข้าและยืนคุยกับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยขดัๆ จึงก้าวเข้าไปหาพร้อมจูงดาราวรรณรายไปด้วย

“วาย! ฟีนิกาน นันฟีนิกานไข่มั้ยสะ จำ เป็นแดน แดนเนรมิต ได้มั้ยฮ้า” ดูเหมือนเป็นแดนจะหลุดมาดั่งตึงมากกว่าปกติ

อีกฝ่ายฉีกยิ้มกว้าง “จำได้สิ ถึงได้เดินเข้ามาหาใจ ไม่ได้เจอกันตั้งนานเลย”

“นั่นสิคะคุณพี่ คุณน้องคิดถึงคุณพี่มากมาก ตั้งแต่เจอกันที่อังกฤษ คราวนั้นก็ไม่มีโอกาสได้เจอกันอีกเลย”

“แต่ได้ยินว่าเธอได้ดิบได้ดีเป็นนักปรับเปลี่ยนภาพลักษณ์ระดับแนวหน้าเลยนี่นา” หนุ่มที่ชื่อนิธาน ลูกชายเจ้าของบริษัทนำเข้ารถยนต์ซูเปอร์คาร์ ผู้มาดแมนและสุขุมตอบ

“ก็นิดหน่อยสะคุณพี่”

“สวัสดีคะฟีนิกาน” ดาราวรรณรายยกมือไหว้อีกฝ่าย เมื่อจำได้ทันทีว่าเขาผู้นี้คือชายหนุ่มที่เคยโดนวิ้งราวกระเป๋าแถวๆ หน้าร้านขายเกาลัดของครอบครัวหล่อนเมื่อหลายปีก่อน ตอนนั้นหล่อนยังเป็นอาเจ็ง ลูกสาวเจ้เง็กกับอามั่งอยู่เลย จำได้ว่าตอนนั้นหล่อนขัดทรายทั้งกระทะเกาลัดใส่โจรวิ่งราวจนฝ่ายนั้นพุงโป่งไปทั้งตัว หมดทางหนีต้องเข้าซังเตไปตามระเบียบ

“สวัสดีครับ เมื่อกี้คุณจัดการโจรวิ่งราวได้นำประทับใจมากครับ” นิธานตอบ

ดาราวรรณรายฉีกยิ้ม เมื่ออีกฝ่ายยังจำหล่อนไม่ได้

“พี่จำหนูไม่ได้หรือคะ”

นิธานขมวดคิ้ว “เราเคยรู้จักกันมาก่อนหรือครับ”

“เคยสิคะ แต่หลายปีมาแล้ว ก็ตอนที่พี่เคยถูกโจรวิ่งราวกระเป๋าสตางค์ที่ร้านขายเกาลัดที่เขาวราช แล้วจุ่มจิ้มก็เข้าไปช่วยพี่ไ้คะ”

“อย่าบอกนะว่าเธอคือแม่หนูหน้าหมวย ผิวขาวเป็นหยวกกล้วย ถักเปียตะขาบสองข้าง ที่สาตทรายในกระทะเกาลัดใส่โจรวิ่งราวคนนั้น” นิธานมีสีหน้าไม่แน่ใจนัก

“ใช่แล้วค่ะ แล้วพี่ก็ยังให้นามบัตรมาด้วย แกมมีอีเมลข้างหลัง บอกว่าถ้าเรียนจบอยากได้งานให้ติดต่อไปไ้คะ แต่ตอนนั้นจุ่มจิ้มเรียนจบมีงานทำตั้งนานแล้วเลยไม่ได้ติดต่อไป”

“อ้วยตายวายกรีด อออีแป้นจะแตก อพิโล่พิถังกะละมังแตก! เป็นแม่หนูคนนั้นจริง ๆ ด้วย ไ้ว ไม่อยากจะทำเลยว่าเป็นแม่หนูคนนั้นจะเป็นคุณจุ่มจิ้มนั่นเอง เป็นไปไ้ยังไงเนี่ย พี่จำเกือบไม่ได้ แสบเวอร์มาก” คราวนี้ นิธานไม่คิดจะแอบแหมนอีกแล้ว ตอบเสียงสะบัดสะบั้งไม่ต่างกับเป็นแดน เพราะอดีตแม่ค้าขายเกาลัดคนนี้เคยเห็นมาแต่ตัวแตกของเขาตั้งแต่นั้นแล้ว

“มันเป็นไปไ้แล้วค่ะพี่” ดาราพรรณรายยิ้มสดใส

“ไ้ ไม่อยากเชื่อเลยนะเนี่ย แต่คุณจุ่มจิ้มยังแก่นเชียวเปรี้ยวซ่าเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน จัดการพวกโจรวิ่งราวได้ประทับใจมาก” นิธานเอ่ยอย่างออกรสออกชาติ

“ตาย! ไม่อยากเชื่อเลยว่าน้องหมวยของเจาจะเคยสร้างวีรกรรมเด็ดดวงขนาดนั้นมาก่อน”

“แต่เดี๋ยวก่อน คุณจุ่มจิ้มที่เป็นลูกสาวร้านทองชู่เฮงที่ใหญ่สุดในเขาวราชไ้มั๊ย”

“ถูกต้องแล้วฮ่าคุณพี่” เป็นแดนตอบแทรก

“ไ้ย! ตายแล้ว พี่ไม่อยากเชื่อจริง ๆ นะเนี่ยหนู ว่าสิ่งที่พี่เห็นมัน

จะ...”

“หนูก็ไม่อยากเชื่อเหมือนกันค่ะ แต่พี่ที่เคยบอกว่าเห็นหนูใส่เพชรใส่ทอง แม่นจริง ๆ นะคะ”

“ว้าย! อย่าบอกนะว่าคุณพี่เคยแปลงร่างเป็นชินแสทำนายให้คุณจุ่มจิ้ม”

“บ้า ชินแสอะไรกัน เขาเรียกญาณทิพย์หรือซิกซ์เซนส์ยะ” นิธานรีบแย้ง

“นั่นแหละ ก็คือ ๆ กัน ว่าแต่คุณพี่เห็นอะไรบ้างหรือคะตอนนั้นคุณจุ่มจิ้ม”

“ก็พี่นิธานบอกว่าเห็นฉันใส่เพชรใส่ทองเต็มตัว แล้วก็มีแฟนหล่อล่ำปึกด้วย” ทำยประโยค ดวงตาคนพูดฉายแวววาดหวัง เมื่อภาพของหม่อมราชวงศ์ชานนท์ทวีที่ทั้งหล่อ ล่ำ และปึก ผุดขึ้นมาในหัว

“กรรดี! ถ้าอย่างนั้นอีกไม่ช้าภารกิจของเราก็ต้องสำเร็จแน่ๆ”

“แต่วันนี้ก็แห้วไปแล้วนะ” ดาราพรรณรายท่วงขึ้นอย่างแข็งๆ

“พวกเธอคุยอะไรกัน ภารกิจอะไร แล้วแห้วอะไร หืม” นิธานถาม

“เรื่องมันยาวฮะคุณพี่ เอาไว้คุณน้องค่อยเล่าให้ฟังอีกที อืม...ว่าแต่ยังไม่ได้ถามเลยว่าพี่นิธานมาทำอะไรที่โรงแรมนี้ มาดินเนอร์หรือ” เป็นแดนถาม

“เปล่า พี่ได้รับเชิญมางานเดินแบบการกุศลของคุณหญิงแม่ของคุณชานนท์ ท่านขอร้องว่าต้องมาให้ได้”

“พี่รู้จักกับคุณหญิงแม่ของคุณชานนท์เป็นการส่วนตัวหรือฮะ” เป็นแดนถามกลับอย่างกระตือรือร้น

“นิดนึง พอดีกับคุณเปรี๊ยะ ปุษยามาลย์ พอจะสนิทสนมกับคุณหญิงแม่ของคุณชานนท์”

“คุณเปรี๊ยะมาด้วยหรือฮะคุณพี่”

“ใช่ คึนนั้คุณเปรียวเธอก็มากับแฟนคุณหมอหน้าเก่าๆ ของเธอด้วย”

นิธานตอบ

“คุณหมอหน้าเก่าๆ?” ดาราพรรณรายทวนคางงๆ

“ก็หน้าเก่าหึ” นิธานตอบ “ว่าแต่พวกเธอมาทำอะไรกันที่นี่ล่ะ”

“พวกเราที่มางานเดินแฟชั่นโชว์การกุศลงานเดียวกับคุณพีนั่นแหละ”

“ตาย! งันก็เข้าไปด้วยกันเลย ยายเปรียวคงรออยู่ข้างในแล้ว” นิธานรีบชวน

“แต่คุณน้องกับคุณจัมจัมเข้าไปไม่ได้ล่ะสิ” เป็นแดนคั่นเสียงลอดโพร้นน้อยๆ ดวงตาฉายแววเคียดแค้น

“อ้าว ทำไมล่ะ”

นักปรับเปลี่ยนภาพลักษณ์มีอาชีพของหญิงสาวจึงต้องเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นหน้าห้องบอลรูมให้เพื่อนรุ่นพี่ฟังโดยละเอียด

“ตาย! พวกเธอแห้วเพราะฝีมือนังหมูเบนซ์นั่นเอง นังนี้มันพนพิชไปทั่วเลยนะ แถมเด็กในสังกัดของนังเบนซ์ก็แสบพอกัน ตอนแม่เปรียวเจอยายชีโอรีก็ปวดเศียรเวียนเกล้าไปทีแล้ว ตอนหญิงเลศก็เจอนังแพรวพรรณนารา แม่นันก็ร้ายสุดๆ แถมตอนหลังยังแตกคอกับนังเบนซ์อีกต่างหาก ล่าสุดท้ายไฮโซแก้มใสก็คงแสบพอกันนั่นแหละ” หนุ่มหน้าตาคมคาย ผิวสองสีเล่ารายละเอียด หน้าตาทำทางฟ้องว่าไม่ชอบสุริโชคเหมือนเป็นแดนไม่มีผิด

“นั่นแหละคุณพีนี สองคนนั้นทำให้คุณน้องกับคุณจัมจัมต้องโดนไล่ออกจากงาน น่าอับอายมาก คุณน้องแทบจะกรอกเชียงเพียวอ้วทางจุมกเลยนะฮะ เพราะลมส่ว้นขึ้น”

“หล่อนพกเชียงเพียวอ้วด้วยหรือยะ” นิธานถามซ้ำๆ

“เปล่า ของคุณจัมจัมเขา”

นิธานหันไปทางดาราพรรณราย

“แปลว่าข่าวลือเรื่องเซียงเพียวอิวสามชีชีในกระเป๋าสะพายจุ่มจุ่มก็เป็นเรื่องจริงงั้นลี”

ดาราพรรณรายมองทั้งสองสลับไปมา พลังถอนหายใจดังเฮือก

“ไม่ทราบว่าคุณพี่ทั้งสองจะยุ่งกับเรื่องเซียงเพียวอิวอีกนานมั้ยคะ ตอนนี้จุ่มจุ่มยังกลุ้มๆ อยู่ เข้างานก็ไม่ได้”

“เออ...นั้นลี ขอโทษที แต่ไม่ต้องห่วงหรอกนะ เดี่ยวพี่จัดให้เอง รับรองเดี๋ยวพี่ไปกระชับข้างหูคุณหญิงแม่ของคุณชายนนท์นิดหน่อย ทั้งสองคนก็เข้างานได้แล้ว” นิธานบอกอย่างมั่นใจ ดาราพรรณรายจึงกลับมามีความหวังอีกครั้ง

ในที่สุดดาราพรรณรายกับเป็นแดนก็สามารถผ่านเข้างานเดินแบบการกุศลได้ด้วยฝีมือการจัดการของนิธานล้วนๆ โชคดีที่เขาเป็นทั้งเพื่อนรุ่นพี่ของเป็นแดน และเกลียดชังหน้าสุรโชคเหมือนกัน แถมหล่อนยังเคยช่วยเหลือเขาแย่งกระเป๋าคืนจากโจรวิ่งราวมาก่อน

ภายในงานเดินแบบการกุศลซึ่งคลาดล้าไปด้วยเหล่าคนดังระดับแนวหน้า ดาราพรรณรายเห็นทั้งปุษยามาลัยในชุดราตรียาวเกาะอกสีขาวยิ่งควงคู่กับสามีคุณหมอน้ำหล่อของเธอ อีกมุมหนึ่งของงานแสงแฟลชจากกล้องในมือสื่อมวลชนก็สว่างวาบไม่ยั้งเพื่อเก็บภาพของเลศนรี หรือพระชายาของเจ้าชายคนดัง ที่วันนี้ฉายเดี่ยวแต่ก็แย่งซีนไฮโซคนอื่นได้เหมือนทุกครั้ง

ดาราพรรณรายเห็นสีชมพูทางหางตาแวบๆ เมื่อหันไปก็เห็นลักขณาวิลาส หรือสาวน้อยบาร์บี้ ที่วันนี้ยังคงคอนเซปต์ฟังก์ทั้งตัวตั้งแต่หัวจดเท้า เจ้าหล่อนสวมเดรสสีชมพูซึ่งเข้าชุดกับรองเท้าหุ้มส้น กระเป๋าถือใบจิ๋ว และมงกุฎเล็กๆ บนศีรษะ แม้แต่เครื่องประดับมือของเธอก็เป็น

สี่ชมพู

‘หวังว่าคลี๊ยมแล้วพันคงไม่เป็นสี่ชมพูหรอกนะ’ หล่อนคิด แล้วก็โล่งใจเมื่อนายบารบักคลี๊ยมให้พ่อของเธอ ทำให้เห็นว่าพันซึ่งเล็ก ๆ ที่เรียงรายเป็นระเบียบเป็นสีขาวจืดๆ ไม่ใช่สี่ชมพูอย่างที่จินตนาการไว้

“จะเดินอ้อยอ้อยไปถึงไหน เราต้องรีบนะคุณจุ่มจุ่ม” เป็นแดนเร่งเร้าเมื่อเห็นหล่อนเพลิดเพลินกับการชะเง้อมองนั้นมองนี่

ดาราพรรณรายรีบเร่งฝีเท้าตามหลังเป็นแดนเพื่อตรงไปที่หลังเวทีและหันมาจดจ่อกับการกึกก้องเปิดตัวต่อหน้าหม่อมราชวงศ์ชานนทก์วิอีกครั้ง

ด้านหลังเวทีค่อนข้างวุ่นวาย พลุกพล่านไปด้วยช่างแต่งหน้าทำผมและนางแบบกิตติมศักดิ์ทั้งหลาย ไหนจะราวเสื้อผ้าอีกสามราวที่กินพื้นที่ห้องไปไม่น้อย

เมื่อเห็นเป็นแดนชะเง้อคอยืดคอยาว หญิงสาวจึงหันไปถาม

“มองหาใครหรือคุณแดน”

“จะใครชะอีกล่ะ ก็แม่แก้มใสไง”

“คุณจะมองหาทำไม เราต้องรีบแต่งตัวกันนะ เดี่ยวงานจะเริ่มแล้ว”

ดาราพรรณรายเตือน

“ลืมแล้วหรือว่าคีนี่คุณต้องเดินชุดพินาเลแทนแม่แก้มใสนั่น เพราะคีนี่คุณต้องเปิดตัวต่อหน้าคุณชานนทก์”

“ฉันรู้ แต่ที่เราจะเข้ามาได้ก็ยากเย็นจะแย่แล้ว ฉันเลยคิดไม่ออกจริงๆ ว่าฉันจะเดินชุดพินาเลแทนแม่แก้มใสได้ยังไง”

“นี่คุณ พุดแบบนี้แปลว่าไม่เชื่อฝีมือฉันหรือไง ถ้าไม่เจอแผนสเก็ตของนิงเบนท์ ฉันก็พาคุณเข้างานได้ตั้งนานแล้ว แล้วฉันก็รับรองว่าคีนี่คุณได้เดินแบบชุดพินาเลแน่นอน” น้ำเสียงของคนพุดคุ่มนอมนั้นใจอย่างมาก ในขณะที่คนฟังไม่ค่อยมั่นใจนัก

“ฉันไม่ได้คิดอย่างนั้นซะหน่อย” หล่อนตอบอุบอิบ

“ไม่คิดก็ดีแล้ว เดี่ยวรอแป็บนึงนะ” เป็นแดนหันไปถามเจ้าหน้าที่ผู้หญิงคนหนึ่ง que เดินสวนมา แล้วก็ได้รับคำตอบว่า แก้มใสอยู่ในห้องแต่งตัววีไอพีสำหรับนางแบบกิตติมศักดิ์ที่จะเดินแบบชุดฟิโนเลคินนี้

“ว้าย! พวกหล่อนเข้ามาได้ยังไงอะ” เสียงแหลมขวนหมั่นไล่ดังมาจากเบื้องหลัง ทั้งสองหันไปมองก็พบสุริโชคยืนวางมาดส่งสายตาดูจิกๆ อยู่

“ก็เดินเข้ามาสิ ใครเขาจะลั้งเข้ามาเหมือน...ใครบางคน” เป็นแดนไต่กลับอย่างแสบสัน จงใจปรายตามองหนุ่มตึงตึงหุ่นอวบที่กำลังกั๊กพันกรอด ท่าทางกระพือกระเฟียดเต็มแก่ แต่ลึกลับก็ข่มอารมณ์ได้

“เหรือ ว่าแต่จะเข้ามาทำอะไรละ อย่าบอกนะว่าได้รับเชิญมาเดินแบบเหมือนกัน”

“ก็ใช่ปะสิ”

สุริโชคหัวเราะเสียงขึ้นจุกทันทัน

“เสียงหมูที่ไหนมาร้องแถวนี่เนี่ย” เป็นแดนแส้มองหาที่มาของเสียง

“เสียงหมูที่ไหนกันยะ เสียงฉันทองต่างหาก อ้อ แล้วถ้ามาเดินแบบชุดธรรมดาๆ ไม่ใช่ชุดฟิโนเลแบบคุณน้องแก้มใสละก็ คงต้องแต่งตัวอยู่โซนด้านนอกนะ เขาไม่มีห้องแต่งตัวเหมือนคุณน้องแก้มใสให้ แ่งอะไรก็แ่งได้ แต่อย่าให้แข่งวาสนาเลยนะ ซ้อคงสู้ไม่ได้หรอก”

ดาราพรรณรายเกือบจะเอียงออกมา แต่เมื่อสบสายตาท้ามปราชัยของเป็นแดน ก็จำต้องขบริมฝีปากแน่นเพื่อกลั่นโทสะ

ทันใดนั้นชายหนุ่มคนหนึ่งก็ตรงเข้ามาหาสุริโชคเพื่อกระซิบกระซาบอะไรบางอย่าง จากนั้นเจ้าตัวก็ส่งสายตาดูจิกๆ ให้หล่อนกับเป็นแดน ก่อนจะเดินเซิดหนีบกระเป๋าสตางค์ดังที่ไม่เหมาะกับหุ่นเสียเลยออกไปจากห้องแต่งตัว

“นังเบนซ์คงมาอยู่กับเราไม่ได้
ลักลักแล้วแหละ” เป็นแดนกระซิบ
กระซิบ

หล่อนนิ้วหน้า “หมายความว่า
ยังงัย”

“ก็นังเบนซ์คงต้องถูกจับมัด
เป็นหมุก่อนโดนเชือดอยู่บนดาดฟ้า
ของโรงแรมลักสองสามชั่วโมงนะสิ
สะใจ ฮีๆ”

ดาราพรรณรายเบิกตาโตอย่าง
ไม่อยากจะเชื่อ แต่ก็แอบสะใจ

“คุณจะทำแบบนั้นจริงๆ เหรอ
คุณแดน”

“แน่นอน ระดับ เป็นแดน
แดนเนรมิต เนรมิตได้ทุกอย่างอยู่แล้ว”

“คุณเร็ดกว่าที่ฉันคิดนะเนี่ย แล้วทีนี้เราต้องทำยังไงต่อไปละ”
หญิงสาวถาม

“ตามฉันมา”

เป็นแดนเดินนำหล่อนอ้อมไปยังห้องด้านหลังที่เหมือนจะเป็นห้อง
เก็บของสารพัดและอยู่ติดห้องแต่งตัวของเหล่านางแบบกิตติมศักดิ์ จากนั้น
เขาก็รื้อวิกผมฟูๆ แว่นตา และสูทสีลันสดใสออกมาจากกระเป๋าสะพาย
ใบโต

“นี่อะไร” หล่อนถามอย่างพิศวง

“อุปกรณ์ปลอมตัวไง”

“ปลอมตัว? ใครจะปลอมตัว แล้วปลอมเพื่ออะไร”

“นี่อะไร” หล่อนถาม

อย่างพิศวง

“อุปกรณ์ปลอมตัวไง”

“ปลอมตัว?

ใครจะปลอมตัว

แล้วปลอมเพื่ออะไร”

“ก็...”

“ก็...” เป็นแดนลดเสียงลงขณะอธิบาย เมื่อเล่าจบทั้งสองก็สะดุ้งโหยงเมื่อได้ยินเสียงกระแอมจากเบื้องหลัง

ทั้งสองหันขวับโดยพร้อมเพรียงกัน เห็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ หน้าตาคมคายเกลี้ยงเกลาแบบหนุ่มตี๋อินเตอร์ที่นัยน์ตาไม่ได้เรียกรังสีแทนดูดีกว่ามาจากการโดนแดด เขาอยู่ในชุดสูทสีเข้มซึ่งตัดเย็บอย่างประณีต เรียกได้ว่าเป็นหนุ่มหน้าตาดีคนหนึ่งที่ทำให้ผู้หญิงเหลียวหลังมองจนตาเขได้เลย

ดาราพรรณรายเหลียวมองคนข้างกายเมื่อรู้สึกว่าเป็นแดนแน่นิ่งแบบผิดปกติไปหน่อย แล้วก็พบว่าเขากำลังอ้าปากค้าง เบิกตากว้าง จ้องชายหนุ่มตรงหน้าแบบตาไม่กะพริบประหนึ่งกำลังโดนคาถาสะกด

ผู้ชายร่างสูงใหญ่ตรงหน้าไม่ได้ทำให้แค่ผู้หญิงเหลียวมองจนตาเขเท่านั้น แต่ยังทำให้เกย์มองจนตาค้างอีกด้วย

“พวกคุณคิดจะทำอะไรกัน” ชายหนุ่มหน้าตาคมคายถามเสียงเข้ม จ้องเขม็งมาอย่างจับผิด

แต่เป็นแดนก็เหมือนจะจ้องเขาตาค้างไม่เลิก ดาราพรรณรายเลยต้องกระซุกซิกข้างคนข้างกายเบาๆ อีกฝ่ายจึงรู้สึกตัว คล้ายมีหวานจนเกินเหตุให้หนุ่มหล่อจนแลดูตึงตังอย่างไรชอบกล ผิดจากเป็นแดน นักปรับเปลี่ยนภาพลักษณ์จอมเนียน

“หล่อ”

เสียงพึมพำเบาๆ ของเป็นแดนทำให้ดาราพรรณรายแอบกุมขมับ

“ผมถามว่าพวกคุณคิดจะทำอะไร” หนุ่มหล่อถามเสียงเข้มยิ่งกว่าเดิม

“เอ่อ...คือ...เอ่อ...พวกเรา” หญิงสาวอื่นๆ อักๆ และสะกิดเป็นแดนเบาๆ

“พวกเราไม่ได้คิดทำอะไรนี่ซะฟอรูปหล่อ” เป็นแดนตอบ ส่งสายตา

หวานเยิ้มให้อีกฝ่าย

“แต่เมื่อก็สิ่งที่พวกคุณกระซิบกระซาบกันมันไม่ใช่”

ใบหน้าของดาราพรรณรายขีดเผือดทันที...ตายแล้ว เขาได้ยินเรื่องที่พวกหล่อนกระซิบกันด้วยหรือเนี่ย เมื่อหันมองเป็นแดน ก็เห็นเขามีสีหน้าตกใจไปหลายวินาที ก่อนจะควบคุมสีหน้าให้กลับมาเป็นปกติได้อย่างรวดเร็ว

“คุณพูดอะไรของคุณ พวกเรากระซิบกระซาบอะไรกัน” เป็นแดนตอบหน้าตาย พยายามซ่อนพิรุณอย่างสุดความสามารถเช่นเดียวกับดาราพรรณราย

“ผมอัดเสียงพวกคุณไว้แล้ว อยากฟังมั้ยะ” หนุ่มแปลกหน้าชูโทรศัพท์เคลื่อนที่เครื่องจิ๋วขึ้นพร้อมกับกดปุ่ม จากนั้นเสียงของทั้งสองก็ดังขึ้นทันที

ขีดเผือด...คำนี้คงยังไม่เพียงพอสำหรับอธิบายสีหน้าของเป็นแดนกับดาราพรรณรายในขณะนี้

“ตายแล้ว ทำยังไงดีคุณแดน เขาจะจับเราเข้าคุกมั้ยะ” หล่อนกระซิบกระซาบถามเป็นแดนอย่างร้อนรน

“อืม...ใจเย็นๆ นะชะ พวกเราแค่พูดเล่นเท่านั้นเอง” เป็นแดนรีบแก้ตัว แต่เหมือนแฉจนสีข้างถลอกปอกเปิกมากกว่า

“พูดเล่นเนี่ยนะ คุณคิดว่าผมเป็นเด็กอมมือหรือไง” หนุ่มหล่อมุดเข้ามา

“เปล่า แต่เป็นหนุ่มหล่อมุดแมนแซนด์ซั่มมาก...” เป็นแดนตอบกลับอย่างลืမ်ตัว จนหญิงสาวต้องสะกิดเตือน “เอ่อ...ไม่ใช่อย่างนั้นนะชะ คือ...เราน่าจะคุยกันได้ จริงมั้ยะพอรูปหล่อ”

“ใช่ ไปคุยกันที่โรงพัก แล้วพวกคุณก็อาจโดนตั้งข้อหาพยายามก่อวุ่นวายเดินแบบการกุศลครั้งนี้”

ดาราพรรณรายหน้าซิดเผือดกว่าเดิม ทั้งที่ปกติก็เป็นหมวยนมสด อยู่แล้ว ตอนนี้นี่เลยกลายเป็นหมวยแวมไพร์ทไวไลท์อย่างสมบูรณ์แบบ

“คุณแดน ทำยังไงดี ฉันไม่อยากขึ้นโรงพักนะ” หล่อนกระซิบ กระซิบเสียงสั่นเครือกับเป็นแดน

“ใจเย็นๆ คุณจิ้มจุ่ม” เป็นแดนปลอบใจ

“ฉันชื่อจุ่มจุ่ม” หล่อนแหวดตอบเบาๆ

“อะ...โทษที เวลาฉันตกใจจะเรียกชื่อผิด เอ๊ย! ไม่ใช่ เวลาฉันร้อน ฉันจะเรียกชื่อคนผิด ห้องนี้จะร้อนไปไหนเนี่ย” เป็นแดนซบเหงื่อที่ผุดพราว เต็มหน้าผาก ทั้งที่ห้องนี้ไม่ได้ร้อนเลยสักนิดในความรู้สึกของดาราพรรณ- ราย เย็นฉ่ำด้วยเครื่องปรับอากาศไม่ต่างจากข้างนอกด้วยซ้ำไป

“ว่าไง พร้อมไปโรงพักกับผมแล้วหรือยัง” หนุ่มแปลกหน้าหน้าตาดี รุ่ซ่าทับ

“เอาไงดี คุณแดน” ดาราพรรณรายกระซิบกระซาบเสียงร่อนรน ยิ่งกว่าครึ่งไหนๆ

“เอ่อ...คือ...เป็นลมดีกว่า...อ้ออ” จุ่มๆ เป็นแดนก็หน้ามืดลึ้มฟุบลง กับพื้นหน้าต่างเฉย ทั้งให้ดาราพรรณรายยืนมองตาค้าง ทำอะไรไม่ถูกเลย ทีเดียว

“เอ๊ย! คุณแดน มาเป็นลมอะไรกันตอนนี้” หญิงสาวคร่ำครวญ อยากจะหน้ามืดเป็นลมตามคนชิงตัดช่องน้อยแต่พอตัวไปก่อน แต่หนุ่ม แปลกหน้าก็ดักคออย่างรู้ทัน

“ถึงคุณจะเป็นลมไปอีกคน ผมก็ต้องเรียกตำรวจมาพาพวกคุณไป โรงพักอยู่ดี ไม่มีประโยชน์หรอก คุณยอมรับมาซะดีกว่ากำลังสมคบคิด กันจะทำลายงานเดินแบบการกุศลครั้งนี้”

แม้จะกำลังหวาดกลัวจนจิตตก แต่การที่ชายหนุ่มจุ่มๆเอาๆ แบบนี้ ก็ทำให้หล่อนเริ่มจะของขึ้นเหมือนกัน

“อยู่เอ๋ย คุณเป็นใคร มีสิทธิ์อะไรมาขู่ฉัน เชอะ!”

เขาหัวเราะคึกคัก “ผมเป็นใครมันไม่สำคัญหรอก แต่เสียงของพวกคุณสองคนในมือถือของผมต่างหากที่สำคัญ”

หล่อนโดนตอนเข้ามาอีกครึ่งจวนถึงไปอีกรอบ สูดหายใจยาวพรณ-
รายก็พยายามรวบรวมสติและเสนอว่า

“คุณต้องการเงินเท่าไร บอกมาเลย”

“เงินอะไร คุณพูดอะไรของคุณ”

“อ้าว ก็ที่คุณแบล็กเมลฉันแบบนี้ไม่ใช่เพราะอยากได้เงินหรือไง”

“สงสัยผมคงต้องแจ้งข้อหาหมิ่นประมาทคุณอีกกระทงแล้วมั้ง” เขา
พูดเสียงเย็นเยียบจนคนฟังเสียวสันหลังวาบ

“ฉันถ้าไม่ใช่เพื่อเงิน แล้วคุณมาแอบฟังพวกฉันทำไม”

“ผมเป็นหนึ่งในผู้ดูแลความปลอดภัยในงานเดินแบบการกุศลครั้งนี้
และนี่ก็เป็นหน้าที่ของผม เข้าใจรึยัง”

ดาราวรรณรายเบะปากน้อยๆ อยากจะปล่อยโฮเสียเดี๋ยวนั้น ไม่
เหลือมาดสาวไฮโซก่อนหน้านี้แม้แต่หน่อย กลัวแทบขาดใจว่าต้องอับอาย
ขายหน้า เป็นข่าวหน้าหนึ่งบนหน้าหนังสือพิมพ์

“คุณ เราคุยกันดีๆ ก็ได้นะ ไม่เห็นต้องถึงกับขึ้นโรงพักเลย เรื่อง
เล็กน้อยเอง” หญิงสาวเปลี่ยนมาใช้ไม้อ่อน พยายามวิงวอนเขา

“ไม่ต้องมาใช้ไม้อ่อนกับผม ไม่ได้ผลหรอก เตรียมตัวไปโรงพักได้
แล้ว”

ไฉ่บ้านี้จะเอาหล่อนขึ้นโรงพักจริงๆ หรือเนี่ย...ดาราวรรณรายคิด
ด้วยความกลัดกลุ้มและหวาดหวั่น เมื่อไม่มีทางออกก็ต้องใช้ไม้ตายที่เคย
หยิบมาใช้บ่อยๆ ตอนเด็ก นั่นคือ...แผนบีบน้ำตามารยาหญิง

“ฮือๆ” ดาราวรรณรายเริ่มร้องไห้กระซิกๆ แต่คนแปลกหน้าข้าง
ใจแข็งสินดี

“ไม่ต้องมาบีบน้ำตากับผม ผมไม่ใจอ่อนหรอก”

“ฮือๆๆ คุณมันใจร้าย ใจยักษ์ ใจมาร ฮือๆๆ คนผีทะเล ฉันจะไม่มีวันยอมให้อภัยคุณเด็ดขาด” ดาราพรรณรายร้องไห้คร่ำครวญพลาง ตัดพ้อไปด้วย

ขณะที่หนุ่มแปลกหน้าขมวดคิ้วงๆ เช่นเดียวกับคนที่แก้งเป็นลมหน้ามีตอยุบพื้น

‘ยายจุ่มจุ่มมันก่ก๊งเปล่าเนีย ตัดพ้ออะไรละ’ เป็นแดนลืมหาดขึ้นน้อยๆ และทำปากขมขมมิบไร้เสียง

“คุณจะมาไม่ให้ภัยอะไรผม มินรีเปล่า”

“ไม่รู้ละ คุณมันใจร้าย ฮือๆๆ”

หนุ่มแปลกหน้าถอนหายใจหนักๆ สีหน้ายังไม่คลายความแข็งกร้าวลงเท่าไรนัก พลันเขาก็กดปุ่มโทรศัพท์เคลื่อนที่

“คุณจะโทร. หาใคร” หลอนถามอย่างตกใจ

“ก็แจ้งตำรวจไง”

“บ้า! คุณอย่าทำอะไรแบบนี้ละ ฉันไม่ได้เป็นผู้ร้ายสักหน่อย” เจ้าตัวไววายเสียงหลง สีหน้าตื่นตระหนก

ทว่าคนแปลกหน้าใจร้ายยังคงไม่ลืมหูลืมตาเจตนาธรรมนึ่งง่าย ๆ เขาแนบโทรศัพท์เคลื่อนที่เข้ากับหู แวดตาคมปลานข้างเอาจริงเอาจังสืบสืบดาราพรรณรายไม่รู้จะแก้ปัญหาเฉพาะหน้าอย่างไร เลยพุ่งเข้าไปแย่งโทรศัพท์จากมืออีกฝ่ายอย่างลืมหูลืมตา

ให้ตายก็ไม่ยอมตกเป็นข่าวฉาวบนหน้าหนังสือพิมพ์หรอก!

“คุณจะทำอะไรของคุณ!” ชายหนุ่มพูดเสียงเข้ม พลังขยับมือข้างที่ถือโทรศัพท์เคลื่อนที่ออกเพื่อหลบมือหลอน

“ก็คุณแจ้งตำรวจหาพระแสงทำไมละ” ดาราพรรณรายยังคงยืนอยู่เพื่อแย่งโทรศัพท์เคลื่อนที่กับเขาอย่างบ้าคลั่ง

“หยุดเลยนะคุณ เพี้ยนรีเปล่า”

“ไม่หยุด นอกจากคุณจะไม่เลิกโทร. แจ้งตำรวจ” หล่อนชูสุดแขนเพื่อหวังจะเอื้อมไปถึงโทรศัพท์เคลื่อนที่ในมือเขา แต่ก็เหมือนจะห่างออกไปอีกเป็นโยชน์ ทั้งที่หล่อนก็สวมรองเท้าส้นสูงสูงปรี๊ดแล้ว แต่เขาก็ตัวสูงเอาการเช่นกัน

แต่แล้วหล่อนก็ชะงักเมื่อเห็นเขาวิ่งไป มีหน้าซำยังจ้องมายัง...ได้วงแขนหล่อนแบบตาไม่กะพริบ จนคนถูกจ้องเสียความมั่นใจ เพราะเขาทำเหมือนกับว่ารักแร้ของหล่อนมีอะไรผิดปกติ อย่างเช่นมีรอยดำเป็นปื้นหรือมีขนยาวจนถักเปียได้อย่างนั้นแหละ

Q&A

จะอย่างไร...

เมื่อพบว่าเพื่อนผู้ชายหน้าตาธรรมดา

แต่โตมาดินกลายเป็นหนุ่มหล่อสุดซอต

“เปลี่ยนชื่อ เปลี่ยนประวัติใหม่ เป็นคนใหม่
ให้รู้แล้วรู้รอดไป อย่าให้จำได้เสียว่าคุณเคย
เซดใส่เขามาก่อน ”

(แอน พนักงานบัญชี อายุ 27 ปี)

“ล่ำเล็กความดีเล็กๆ น้อยๆ ในอดีตเพื่อ
ให้เขาจำได้ ไม่ต้องเป็นบุญคุณใหญ่ๆ หรือ
แค่ให้ยืมยางลบก็ใช้ได้แล้ว ถ้าเขาจำได้ ขึ้นตอน
ต่อไปก็ไม่ยากแล้ว ”

(ไบเฟิร์น สโตนิสต์ อายุ 23 ปี)

“ไม่ไปเลยว่าเขาคือรักแรก รักเดียว และ
รักสุดท้าย อย่าได้แค้น ถึงจะเคยพุดใส่หน้าเขา
ว่าถ้าโลกนี้เหลือเขาเป็นผู้ชายคนเดียวในโลก
คุณจะแปลงเพศก็ตาม ”

(แป้งร่ำ MC อายุ 24 ปี)

4 อยากเข้าถึง หนุ่มฮอต ต้องไม่จอด กันง่ายๆ

“คุณ...คือหมวยเจิง
ลูกอาแม่งใช่มั้ย”
“อย่าบอกนะว่าคุณคือ...
ก๊าวก๊าล้า ลูกลุงซาติ”

หญิง สาวหุ่นแบนลงทันควัน ตะปบสองมือได้วงแขนตัวเอง เพื่อปกป้องมันจากสายตาเพ่งพินิจไปทุกรูขุมขนของเขา

‘ต่าบ้านี้ โรคจิตที่สุด’ หล่อนแอบประณามเขาในใจ
 “คุณจ้องอะไรของคุณ” ดาราพรรณรายโพลงถามไป หน้านิว
 “คุณ...คุณมีปานแดงรูปหัวใจที่...ใกล้ๆ ไตวงแขนคุณด้วยหรือ”
 คนถามยังมีสีหน้าอึ้งๆ ไป

“ก็ใช่ปะสิ แล้วมันเกี่ยวอะไรกับคุณด้วย หรือมีปานแดงได้รักแท้ก็ผิดกฎหมาย ต้องเรียกตำรวจมาจับอีก” หล่อนแะดกลับไป ทั้งโกรธและรำคาญที่ต่าบ้านี้มายุ่งกับปานแดงรูปหัวใจของหล่อน

“มันไม่ใช่อย่างนั้น คือ...” เขาเพ่งมองดวงหน้าหมวยๆ ที่ได้รับการแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางเสียสยเจียรวรวกับนางแบบอินเตอร์ไม้วางตา

“คุณมองฉันแบบนี้ทำไม” หล่อนถามอย่างหวาดระแวง ค่อยๆ ก้าวถอยหลัง เริ่มไม่ไวใจอีกฝ่าย กลัวว่าเขาจะโรคจิตวิตถาร แล้วทั้งห้องเก็บของก็มีแค่หล่อนกับเขา และเป็นแดนที่สลับไม่ยอมพินเสียที่

“คุณ...คือหมวยเจ็ง ลูกอาเม้งไหม้ย”

คำพูดประโยคนั้นของเขาทำให้ดาราพรรณรายเบิกตากว้าง ตะลึงไปหลายวินาที เดียวนี้หล่อนมักจะเคืองถ้าใครมาเรียกชื่อในอดีต ยกเว้นคนในครอบครัว แต่วินาทีนี้หล่อนลืมนึกถึงความขุ่นเคืองไปหมด เพราะข้อใจว่าผู้ชายคนนี้รู้ได้อย่างไรว่าหล่อนเคยชื่ออาเจ็งมาก่อน แถมยังรู้ด้วยว่าหล่อนเป็นลูกอาเม้ง และหลังจากเพ่งมองเขาอย่างพินิจพิเคราะห์ หล่อนก็เบิกตากว้าง ก่อนจะโพลงถามกลับไปบ้าง

“อย่าบอกนะว่าคุณคือ...ก๊าวกล้า ลูกลุงชาติ”

ใบหน้าคมเข้มคลายความแข็งแกร่งราวลงอย่างเห็นได้ชัด ขณะที่เขา

พยักหน้าตอบรับ อ้อ...ไม่มีรอยยิ้มพอให้ชื่นใจหรอกนะ แต่ก็ป็นธรรมดา ก้าวกล้าเป็นเสื้ออ้อมยามาแต่ไหนแต่ไร ทั้งที่ฟันขาวเรียงเป็นระเบียบของ เขาสวยออกจะตายไป ไหนจะลักอ้อมข้างแก้มอีก ยังจำได้เลยว่ายายหมวย เล็ก เพื่อนนักเรียนหญิงในห้องของทั้งสองที่ตาดีที่สุดในโรงเรียนชอบลักอ้อม ของเขาเอามากๆ แถมยังชอบเขาด้วย เพราะทุกวันวาเลนไทน์ ก้าวกล้า จะต้องได้สติเกอร์รูปหัวใจสีแดงดวงโตที่สุดจากยายหมวยเล็ก

สองหนุ่มสาวไม่ทันสังเกตเห็นว่าเกย์หนุ่มที่นอนสลบอยู่บนพื้นหริ ตามองทั้งคู่ พลางทำปากขมุขมิบไร้เสียงอีกครั้งว่า ‘ละครดาวพระศุกร์ มาเอง มีป่านแดนรูปหัวใจด้วยว้ย’

หล่อนอ้าปากค้างไปอีกรอบ แล้วร้องกรี๊ดด้วยความดีใจ

“คุณคือกล้าจริง ๆ ด้วย ไม่อยากเชื่อเลย!”

ใบหน้าของสาวหน้าหมวยเบื่อนรอยยิ้มกว้างจนตาหยีเกือบเป็นรูป สระอิ เหตุเพราะความดีใจสุดขีดที่ได้เจอเพื่อนเก่าที่ไม่ได้เจอกันมาเกือบ ยี่สิบปี

ไม่ยากเชื่อว่าหนุ่มแปลกหน้าตรงหน้าคือ ก้าวกล้า พิศักดากุล เพื่อนนักเรียนตั้งแต่สมัยประถม โรงเรียนสุดทิวียาคม ที่อยู่ใกล้ๆ วงเวียน 22 โรงเรียนประถมของหล่อนและพี่สาวทั้งสอง และก้าวกล้าก็เป็น หนึ่งในเพื่อนนักเรียนชายในห้องที่มีอยู่ไม่ถึงสิบคน แต่เขากลับเป็นเพื่อน สนิทที่สุดของหล่อนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งจนถึงชั้นประถมศึกษา ปีที่หก

มีหน้าซ้ำเขากับครอบครัวยังคงอาศัยอยู่ในซอยใกล้ๆ บ้านของ หล่อน เขาแทบจะเป็นเด็กชายคนเดียวในซอยนั้นที่ฟังภาษาจีนแต่จิว ไม่ออกแม้แต่คำเดียว เพราะเขาไม่ใช่ลูกคนไทยเชื้อสายจีนแท้ๆ เหมือน หล่อนและเด็กคนอื่นในซอย

ปู่ของก้าวกล้าเป็นคนจีนแต่จิวแท้ๆ ที่อพยพมาจากเมืองจีนและ

แต่งงานกับสาวไทย พ่อของกำวกล้าเลยเป็นลูกครึ่งไทย-จีน และแต่งงานกับสาวไทยหน้าตาคมขำ ยิ่งปู่ของกำวกล้ามาเสียชีวิตตั้งแต่กำวกล้ายังไม่ลืมตาดูโลก เขาเลยยังไม่คุ้นเคยกับภาษาจีนแต่จี๊วลักเท่าไร

เขาอาศัยอยู่ในซอยเดียวกับหล่อนอยู่หลายปี ก่อนจะย้ายออกไปหลังจากเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่หก และทั้งสองก็ไม่เคยติดต่อหรือพบกันอีกเลยหลังจากนั้น

กำวกล้าเป็นเพื่อนสนิทที่แบ่งความกวนโดยไม่รู้ตัวคนหนึ่งของดาราพรรณราย และเขาก็เป็นเพื่อนที่ดีที่สุดในความทรงจำของหล่อน ทั้งสองตัวติดกันจนแทบจะเป็นฝาแฝดเกือบตลอดหกปีที่เรียนหนังสือในชั้นเรียนเดียวกัน

เขากับหล่อนมักต้องนั่งคู่กันเสมอในห้องเรียน เขาเป็นยิ่งกว่าเพื่อนตายที่คอยช่วยเหลือกันในทุกเรื่อง

อย่างตอนที่ครูเรียกตอบคำถาม แต่หล่อนนั่งหลับน้ำลายยืดอยู่ข้างๆ เขา เขาก็จะช่วยปลุกด้วยการสะกิดแขนเบาๆ แต่เมื่อก่อนหล่อนเป็นคนนอนขี้เซา ไม่ยอมตื่นง่ายๆ เมื่อเขาสะกิดหลายครั้งแล้วไม่ได้ผล จึงมักจบด้วยการตบศีรษะหล่อนหนึ่งป้าบจนศีรษะที่มไปด้านหน้า เท่านั้นละ หล่อนจะลุกขึ้นพรวดทันที จากนั้นเขาก็จะกระซิบคำตอบให้

หรือตอนที่หล่อนแกล้งเพื่อนผู้ชายที่มาเปิดกระป๋องด้วยการเอากบไปใส่ในกระป๋องนักเรียนของเจ้าเด็กนั้น เลยโดนทำโทษด้วยการต้องขัดห้องน้ำครูตอนเลิกเรียน กำวกล้าก็มาช่วยทำความสะอาดด้วย โดยอ้างว่าเขาอยากกลับบ้านไวๆ เพราะทั้งสองต้องเดินกลับบ้านด้วยกัน

หรือแม้แต่เวลาที่เล่นกระโดดหนังยางกับกลุ่มเพื่อนผู้หญิงแล้วคนเล่นไม่พอ กำวกล้าก็ยอมมาเสียบให้ แม้เขาจะต้องไวยวายสักชุดก่อนและฝืนใจสักเพียงไหนก็ตาม

และที่สำคัญ เขายอมให้หล่อนลอกการบ้านทุกเข้าก่อนเข้าเรียน

แม้จะต้องบ่นจ้มน้ำและบ่นน้ำระอาไปตามเรื่องตามราวก่อนก็ตาม ถ้าไม่มีเขา มีหวังหล่อนคงเรียนซ้ำชั้นแล้วซ้ำชั้นอีกกระมัง

ทว่ามิตรภาพอันแน่นแฟ้นของทั้งคู่ก็มีอันต้องสะดุด ในช่วงที่ทั้งคู่กำลังจะจบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หก เหตุเพราะก่อนการสอบปลายภาคเทอมสุดท้ายประมาณหนึ่งเดือน จู่ๆ เพื่อนๆ ในห้องก็ลือว่าทั้งคู่เป็นแฟนกัน

เท่านั้นเองก็เป็นเรื่องทันที ก้าวกล้ากับหล่อนเลิกพูดกันไปโดยปริยายราวกับโกรธกันมาแต่ชาติปางไหน ทั้งที่ทั้งสองไม่ได้ทะเลาะหรือโกรธกันเลยสักนิดเดียว และทั้งหมดก็มีสาเหตุมาจากความอายของทั้งสองที่ถูกลือนั่นเอง

แล้วนับจากนั้นทั้งสองก็ไม่ได้พูดคุยกัน และหลังจากปิดเทอมก็ไม่มีโอกาสได้พบหรือคุยกันเลย เพราะก้าวกล้ากับครอบครัวต้องย้ายบ้านไปอยู่ที่อื่นหลังจากนั้นเพียงไม่นาน

จำได้ว่าตอนปิดเทอม หล่อนยังไม่วู้เรื่องที่ว่ากล้าย้ายบ้านไปแล้ว ขณะเดินไปซื้อขนมหน้าปากซอย เมื่อเดินผ่านหน้าบ้านของเขาก็ชะเง้อคอยาวเป็นยีราฟ เพื่อหวังว่าจะได้เห็นหน้าเขาสักนิด หลังจากที่ไม่ได้เห็นหน้าค่าตากันเลย หล่อนขาดเพื่อนเล่นที่รู้จักไปนานนับเดือน ทำให้ทั้งเหงาและคิดถึงเขามาก

บางทีหล่อนก็นึกน้อยใจที่เขาไม่คิดมาอ้อนกันเลย หลายครั้งที่หล่อนเผลอหน้าออกไปนอกหน้าต่างเพื่อหวังจะเห็นเขามายืนเรียกเหมือนทุกครั้ง แต่ก็ได้ยินแต่เสียงสุนัขที่โหนไม่รู้มาเห่าอยู่ได้ เคยรำคาญถึงขั้นยกถ้ำน้ำสาดใส่มันก็มี

แล้วหล่อนก็ต้องแปลกใจอย่างมากเพราะแทนที่จะได้เห็นก้าวกล้ากับพ่อแม่ของเขา กลับเห็นใครก็ไม่รู้มาอาศัยในบ้านของเขาแทน

ทว่าในเย็นวันนั้นเอง หล่อนก็ได้ทราบจากป้าว่าก้าวกล้ากับพ่อแม่

ย้ายบ้านไปอยู่ที่อื่นได้หลายวันแล้ว

ตอนนั้นหล่อนยอมรับว่ารู้สึกใจหายอย่างมาก ความคิดถึงเพื่อนสนิทพวยพุ่งจนล้นอก ทว่านานวันเข้า ความคิดถึงก็ค่อยๆ จางลงทีละน้อย หล่อนต้องไปเข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งที่โรงเรียนใหม่ ได้พบเจอเพื่อนใหม่ๆ จนจบชั้นมัธยมก็ได้เข้าเรียนคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยของรัฐที่อาจจะไม่ใช่อันดับต้นๆ ของประเทศ แต่ก็ถือว่าใช้ได้ และเป็นที่ที่หล่อนได้ใช้ชีวิตวัยเรียนอย่างสนุกสนานเต็มที่ พอเรียนจบก็ใช้ชีวิตทำงานเหมือนคนทั่วไป นัดกินข้าวกับเพื่อนๆ บ้าง วันหยุดก็ช่วยป้าขายเกาลัด

ทั้งหมดนี้ทำให้หล่อนคิดว่าตัวเองลืมเพื่อนสนิทคนนี้ไปเสียแล้ว แต่ที่ไหนได้ เขายังคงซ่อนตัวอยู่ในความทรงจำวัยเยาว์ของหล่อนเสมอมา

เพราะวินาทีนี้ ภาพวันคืนเก่าๆ ของเด็กหญิงเด็กชายสองคนยังคงแย่งกันผุดขึ้นมาในหัวของดาราพรณรายอย่างต่อเนื่อง

คิวเข้มๆ ที่ขมวดมุ่นเข้าหากัน นัยน์ตาเรียบเฉยแถมระอา ริมฝีปากเหยียดตรงอย่างถือดีน้อยๆ คือเอกลักษณ์ของก๊ากล้าจนถึงตอนนี้

หล่อนช่างโง่เง่าเท่าตุ๋นสันติที่จำเพื่อนคนนี้ไม่ได้

แต่เขาเปลี่ยนจากเด็กชายตัวอวบๆ คนเดิมไปโดยสิ้นเชิงนี่นา หล่อนคิดไม่ถึงจริงๆ ว่าเด็กชายคนนั้นจะกลายเป็นหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่มีช่วงอกกว้างสามศอก ทั้งหล่อล้ำและมาดเข้มได้ใจแบบนี้

“ผมก็แทบไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเราจะมีโอกาสได้เจอกันอีก เจิง” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นในที่สุด

“ก๊าล้า ตอนนี้เจิงเปลี่ยนชื่อเป็นจุ่มจัมแล้วนะ”

“จุ่มจัม?” ก๊ากล้าทวนคำ พลังกวาดตามองหล่อนด้วยสายตาแปลกใจ “แล้วคุณมาทำอะไรที่นี่ หีม”

“ฉันมาเดินแบบในงาน”

“เดินแบบ? คุณเป็นหนึ่งในนางแบบกิตติมศักดิ์ในงานเดินแบบเทร่อ” ชายหนุ่มขมวดคิ้วอย่างสงสัย

“ใช่” หล่อนรับคำยิ้มๆ

“ทำไม ผมมองไปหมดแล้ว คุณมาเป็นนางแบบกิตติมศักดิ์ได้อย่างไร หรือ...คุณแต่งงานกับไฮโซไปแล้ว”

ดาราพรณรายยิ่งฉีกยิ้มกว้างอย่างชนิดไม่ต้องแคร้วว่าลูกตาจะกลายเป็นรูปสระอิ เพราะไม่ต้องอายก๊วกกล้า ในเมื่อเขาเคยเห็นเธอเป็นเด็กน้อยหน้าหมวยเต้าหู้ยี้ถักเปียสองข้างมาตั้งหลายปี

“เปล่า ยังไม่ได้แต่ง แต่ว่าเรื่องมันยาว กว่าจะเล่าจบคงเป็นวันแน่ แต่เอาเป็นว่าถ้าคงไม่เรียกตำรวจจับจุ่มจิมโซ่มัย”

ก๊วกกล้าถอนหายใจเบาๆ อย่างละเหยใจ พลางส่ายหน้า

เสียงกระแอมดังแทรกขึ้นมาทันทีทันใด เมื่อสองหนุ่มสาวหันมองไปตามเสียง ก็พบใบหน้าหล่อสำอางของเป็นแดนที่ยิ้มเผลออยู่ระหว่างใบหน้าของทั้งคู่

“แหม...เป็นเพื่อนกันก็ไม่บอกแต่แรก” เป็นแดนพูด

ขณะที่ดาราพรณรายบั่นหน้าระอา พลางพึมพำ

“เข้าใจเลือกเวลาพีนะ”

“เขาเป็นเพื่อนคุณเทร่อ” ก๊วกกล้าถาม

ดาราพรณรายพยักหน้า “ใช่ คุณแดนเป็นนักปรับเปลี่ยนภาพลักษณ์ประจำตัวของจุ่มจิมเอง เขาจะมาช่วยให้จุ่มจิมได้เดินแบบชุดฟิnale คีนี่”

“ถูกต้องแล้วฮ่า” เป็นแดนรีบส่าย

หนุ่มหน้าดีที่ตาไม่ตีขมวดคิ้วเข้มหนาอีกครั้ง

“อืม...แต่เท่าที่ผมทราบ คีนี่คนที่เดินแบบชุดฟิnaleจะเป็นผู้หญิง

ที่ชื่อแก้มใสไม่ใช่เหรอ” เพื่อนเก่าในวัยเยาว์ของหล่อนถาม

ไอซ์หน้าหมวยหันไปสบตากับเป็นแดนอย่างไม่รู้จะให้คำตอบแก่
ก๊วกล้ำอย่างไรดี เกย์หนุ่มมาดสำอางจึงตอบให้แทน

“นั่นมันก็ใช่ แต่คินนี้คุณจุ่มจิมจะต้องได้เดินแบบชุดพินาเลแทน
ยายแก้มใส ไม่อย่างนั้นภารกิจของเราไม่มีทางสำเร็จแน่ พ่อวอนบิน”

“ด้วยแผนการที่...พวกคุณกระซิบกระซาบกันก่อนหน้านี้?” ก๊วกล้ำ
ย่นถามเสียงสูงหน่อยๆ

ทั้งเป็นแดนและดาราพรรณรายพร้อมใจกันพยักหน้า และจ้องมอง
ไปยังก๊วกล้ำอย่างมีความหวัง แนนอน หวังว่าเขาจะเห็นด้วยและไม่คิด
ขัดขวางแผนการสุดเลิศนั้น

“แต่...คงจะไม่ได้ ผมเป็นหนึ่งในผู้ดูแลความเรียบร้อยของงานนี้
ผมจะปล่อยให้เกิดเรื่องยุ่งๆ ขึ้นไม่ได้เด็ดขาด” ก๊วกล้ำตอบปฏิเสธก็จริง
แต่น้ำเสียงไม่ได้หนักแน่นเด็ดขาดเหมือนก่อนหน้านี้ และหล่อนก็คิดว่ามี
ทางเกลี้ยกล่อมเขาแนนนอน เหมือนตอนที่ทั้งสองยังเป็นเด็ก และก๊วกล้ำ
ก็ไม่เคยปฏิเสธหล่อนได้เลยสักครั้งเดียว เขามักใจอ่อนกับเพื่อนคนนี้เสมอ
ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ไหนก็ตาม

และหล่อนก็เชื่อว่าชายหนุ่มยังคงเป็นเพื่อนที่แสนดีคนเดิม ก็ดูแววตา
เขาตอนนี้สิ ข่างเหมือนก๊วกล้ำในตอนนั้นไม่มีผิด

เป็นแดนแอบสะกิดมือหล่อนเบาๆ และเจ้าตัวก็รู้ความหมายของ
การส่งสัญญาณดี จึงคลี่ยิ้มหวานให้เพื่อนเก่า นัยน์ตาวิบวับอย่างเจ้าเล่ห์
เหมือนหมวยเจ้ตอนวิ่งวอนแกมหวานล่อมให้เขามาเล่นกระโดดยางด้วย
เมื่อคนเล่นไม่ครบ หรือตอนอ้อนวอนขอลอกการบ้านไม่มีผิด

“ถ้า ภารกิจครั้งนี้สำคัญกับจุ่มจิมมากเลยนะ คินนี้จุ่มจิมต้องได้
เดินแบบชุดพินาเล ไม่อย่างนั้นฝันของจุ่มจิมต้องสลายแน่ๆ” หญิงสาว
เริ่มแผนหวานล่อม

“การกิจบ้าง อะไรของคุณ จนถึงตอนนี้คุณก็ยังไม่เลิกทำเรื่องรุ่นๆ อีกหรือไง” เขาเอ็ดเสียงเอือมๆ

“เอาเถอะนะ กล้าอย่าขัดขวางพวกเราได้มัย ให้เราได้ทำตามแผนของเราเถอะนะ นะๆ” หล่อนอดอ้อนเต็มที่

สีหน้าท่าทางของหนุ่มตีมาดเข้มบ่งบอกความลำบากใจ

“ไม่ได้ ตอนนี้คุณโตแล้ว จะมาทำเรื่องรุ่นวายเหมือนตอนเด็กๆ อีกไม่ได้นะ เจ้...เอ้อ...จุ่มจุ่ม”

หล่อนแก้มทำหน้าเศร้า เตรียมบิบน้ำตา เชื่อกันว่าน้ำตาของหล่อน ทำให้ผู้ชายคนนี้ใจอ่อนได้แน่ๆ เหมือนที่ครั้งหนึ่งหมวยเจิ้งแอบเอาตราประทับจินโบราณทำจากหยกแท้ ของสะสมของป้าไปเล่นกับเพื่อนที่โรงเรียน และทำตกลงไปในมูลข้างกองโตริมถนนตอนเดินกลับบ้านกับก้าวกล้า

น้ำตามารยาหญิงในคราวนั้นทำให้เด็กชายก้าวกล้าต้องทำทุกวิถีทางเพื่อเอาตราประทับเพื่อน...อีข้าง กลับคืนมาให้หล่อน

“หยุด อย่า...ร้องไห้ละ ผม...ไม่มีทางใจอ่อน...กับคุณ...อีกเด็ดขาด”

ดาราพรณรายแทบจะกลั้นยิ้มเมื่อได้ยินเสียงขาดเป็นห่วงๆ แบบนั้น เพราะนั่นหมายความว่าเขา...เสร็จหล่อนอีกแล้ว

“ก้าวกล้าจะใจร้ายกับจุ่มจุ่มได้ลงคอเลยหรือ ฮือๆ” หล่อนคร่ำครวญเหมือนหมวยเจิ้งในวันวานไม่มีผิด

“ไม่ ผมจะไม่ใจอ่อนกับยายจอมวุ่นอย่างคุณอีกเด็ดขาด” ก้าวกล้าพยายามตอบอย่างเด็ดขาด แต่ขัดกับท่าทางลำบากใจที่มีมากขึ้นทุกทีตามด้วยเสียงร้องไห้กระซิกๆ ของสาวหมวยเจ้าเล่ห์ที่ดังขึ้นเรื่อยๆ

“ถ้ากล้าไม่ยอม จุ่มจุ่มจะร้องไห้สามวันสามคืนให้ตาบวมปิดสนิททั้งสองข้าง จะนอนซมทั้งวันทั้งคืน จะไม่กินข้าว จะไม่อาบน้ำแปรงฟัน

ด้วย จะปล่อยให้หิวๆ หน้าเหิน แล้วจุ่มจิ้มจะส่งภาพตัวเองให้กล้าดูทุกๆ ครั้งชั่วโง่งด้วย ว่านี่เป็นผลงานของกล้าทั้งนั้น”

“คุณเลิกคิดทำแบบนั้นเลยนะ” ก้าวกล้าเดินเสียงลอดไรฟัน

“ไม่ จุ่มจิ้มจะทำ” หล่อนก็ยืนกรานเช่นกัน ต่อด้วยร้องไห้กระซิกๆ และแล้วเสียงสวรรค์ก็ดังขึ้นในที่สุด

“โอเคๆ หยุดร้องซะที ผมยอมแล้ว” หนุ่มตีมาดเข้มโผล่ออกมาอีกครั้ง แล้วถอนหายใจดังเฮือก มองหล่อนด้วยแววตาสุดแสนละเหี่ยใจ หล่อนกลับยิ้มสุดฤทธิเมื่อเป็นฝ่ายชนะขาดลอยเหมือนเมื่อวันวาน ค่อยๆ หยุดร้องไห้กระซิก และส่งสายตาวางรู้กันให้เป็นแดน

“ขอบใจนะ กล้าเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของจุ่มจิ้มเลย”

“แต่คุณเป็นเพื่อนที่สร้างความวุ่นวายในชีวิตผมที่สุด” ชายหนุ่มเดินเสียงลอดไรฟันเบาๆ

“โอเค ถ้าตกลงกันเสร็จแล้วก็รีบไปกันเถอะ เวลาเหลือน้อยเต็มทีแล้วนะคุณจุ่มจิ้ม” นักปรับเปลี่ยนภาพลักษณ์มือฉกาจรีบพูดแทรกขึ้น

“ขอบใจอีกครั้งนะกล้า” ดาราพรณรายบอกเพื่อนเก่าอีกครั้ง

“สัญญาได้มั๊ยว่าคุณจะไม่ทำให้งานนี้วุ่นวายจนป่วนไปทั้งงาน” เขา มีสีหน้าเอาจริงเอาจัง

หล่อนคลี่ยิ้มน้อยๆ ชูนิ้วก้อยให้เขา และตอบเบาๆ ว่า

“จุ่มจิ้มสัญญา”

ชายหนุ่มมองนิ้วก้อยข้างนั้นของหล่อนอยู่ครู่หนึ่งด้วยแววตาลังเล แต่เมื่อหล่อนพยักหน้าหารบเร้า เขาก็ค่อยๆ ยื่นนิ้วก้อยมาเกี่ยวกับนิ้ว หล่อน

“เกี่ยวก้อยกันไปก่อนแล้วกัน จันไปเปลี่ยนชุดก่อน” เป็นแดนเดินไปหยิบวิกหัวฟูมาสวม ตามด้วยสวมแว่นตากกรอบสีขาว ถอดเสื้อตัวนอกออกและสวมทับด้วยเสื้อแจ็คเก็ตสีดำอีกตัว ก่อนจะเดินไปหาหนุ่มสาว

ทั้งสองอีกครั้ง

“ถ้าเสร็จแล้วก็รีบไปกันเถอะ เดี่ยวไม่ทันพอดี” เป็นแดนเร่งเร้า
ดาราพรรณรายหันไปมองตามเสียง แล้วถามด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า
“คุณเป็นใคร”

เป็นแดนกลอกตา “ฉันเอง เป็นแดนไยยะ อูย...ทำเป็นละครไทย
ไปได้ ปลอมตัวแค่นี้ทำเป็นจำไม่ได้”

หล่อนฉีกยิ้มกว้าง “ฉันแค่ล้อเล่น”

“ไม่มีเวลาล้อเล่นแล้ว รีบไปกันเถอะ ไปก่อนนะ พ่อวอนบินของ
ฉัน” ช่วงท้ายประโยค เป็นแดนล่าล่ำก้าวล้ำด้วยนัยน์ตาทหวานยิ้ม และ
จูงมือหล่อนออกไปอย่างเร่งรีบ

“แล้วค่อยคุยกันนะกล่า”

ดาราพรรณรายรีบพูด ก่อนจะโดนจุดตัวปลิวออกไปจากห้องเก็บของ
ดังกล่าว ทั้งให้ก้าวล้ำยหันหน้าเครียดอย่างหนักใจ ถอนหายใจดังเฮือก
อีกระลอก และเสยผมที่ตัดสั้นเข้ารูปศีรษะหุๆ ของตัวเองลวกๆ

ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเขาต้องใจอ่อนกับเพื่อนคนหนึ่งที่ซ่อนปีศาจ
น้อยๆ ไว้ในตัวเธอทุกครั้งไป

ก็ครั้งแล้วที่เธอสร้างความวุ่นวายปั่นป่วนให้เขาปวดหัว แต่ก็อีกนั่น
ละ ไม่มีสักครั้งที่เขาจะไม่เข้าไปช่วยแก้ปัญหาพวกนั้นให้เธอ

ให้ตายสิ! เขาควรดีใจหรือเสียใจที่ได้พบเพื่อนคนนี้อีกครั้ง

หวังว่าชีวิตเขาคงจะไม่เต็มไปด้วยเรื่องวุ่นๆ เหมือนในวัยเด็กอีก
หรอกนะ

ปฏิบัติ

การแย่งซีนไฮโซแก้มใสด้วยการแย่งชิงชุดฟีนาลे
ได้เริ่มต้นขึ้นในที่สุด

เป็นแดนปลอมตัวเป็นช่างทำผมเพื่อหายเข้าไปในห้องแต่งตัววีไอพี

ปฏิบัติการแย่งซีนไฮโซแถมใส

ด้วยการแย่งชิงชุดพีนาเล
ได้เริ่มต้นขึ้นในที่สุด

.....

ของนางแบบกิตติมศักดิ์ที่ฮอตที่สุดในเวลานี้

“สวัสดีฮ้า เจี๊พมาแล้ว น้อง
แถมใส” เป็นแดนทักทายไฮโซ
วัยเอื้อะ พร้อมกับหยิบเครื่องเป่า
ผมออกจากกระเป๋าเก็บอุปกรณ์
ทำผมที่ถือติดมือเข้ามาด้วย

ไฮโซสาวหน้าใสวัยยี่สิบต้นๆ ผู้มี

ความงามระดับนางเอกละครหลังข่าวได้สบายๆ

หันมองมาหน้านิว และต่อว่าอย่างหงุดหงิด

“ทำไมเจี๊มาช้าจัง แถมใสรอตั้งนาน”

“ขอโทษจริงๆ นะฮ้า เจี๊พงานเยอะมาก ต้องวิ่งรอกนะฮะ ก่อนมา
ที่นี่ก็เพิ่งไปทำผมให้ แองเจลินา โจลี มา”

“เจี๊จะบ้าหรือเปล่า แองเจลินา โจลี เธออยู่ฮอลลีวูด นี่มันเมือง
ไทย” แถมใสค้อนใส่อีกฝ่าย

“โอๆๆ คุณน้องแถมใสไม่รู้เลยหรือคะว่าตอนนี้แองเจลินามาถ่าย
แบบที่เมืองไทย แล้วเธอก็รีไควสต์ว่าต้องให้เจี๊พคนเดียวเท่านั้นทำผมให้
ไม่งั้นเธอไม่ยอมเด็ดขาด” เป็นแดนจิบปากจิบคอดบ

“จริงหรือเจี๊” ไฮโซสาวหน้าใสมองมาอย่างไม่อยากเชื่อนัก

“จริงสิ เจี๊พเคยทำผมให้ดารานางแบบฮอลลีวูดมานับไม่ถ้วน ยัง

ไม่รวมสารพัดเจ้าหญิงทั่วโลกด้วยนะฮ้า บางคนเจี๊ถึงกับบินไปทำผมให้ช่วงเช้าแล้วบินกลับมาช่วงบ่ายเลยนะ” เป็นแดนไม้อย่างเมามั่น และพอใจที่อีกฝ่ายมีสีหน้าที่ง่ๆ

“ถ้านั้นเจี๊ฟูทำผมให้แก้มใสเจ็ดสุดๆ ไปเลยนะคะ คีนี่แก้มใสต้องเดินแบบชุดพินาเล เป็นชุดสีทองที่ประดับด้วยเหรียญทองคำแท้ทั้งชุดราคาหลายสิบล้าน คีนี่แก้มใสต้องเรดและแดงที่สุด”

“ไม่ต้องห่วงจ้ะ เจี๊ฟูจะทำผมให้น้องแก้มใสเจ็ดสุดๆ ไปเลย” เป็นแดนหันแก้อึ้งอย่างอีกฝ่ายกลับมา เพื่อให้ทั้งสองประจันหน้ากัน

“ทำไมเจี๊ต้องหันแก้อึ้งแก้มใสกลับมาด้วยล่ะ”

“คือเจี๊นัดทำผมท่านั้นนะ อยู่ท่านี่เจี๊ถึงจะทำผมออกมาได้เรดระหว่างนี้คุณหนูแก้มใสอ่านฮูเลไปก่อนนะ รับรองไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ทรงผมออกมาเรดแน่” คนที่ปลอมตัวเป็นช่างทำผมส่งนิตยสารเซเลบริตีให้สาวสวยหน้าใส และเริ่มลงมือทำผมอย่างตั้งอกตั้งใจ

“เอาให้เรดนะคะ แก้มใสต้องเด่นกว่าทุกคนตั้งแต่หัวจดเท้า” แก้มใสย้าขณะก้มหน้าอ่านนิตยสารในมือ

เป็นแดนแบะปาก แล้วตอบ “รับรองไม่ต้องห่วงฮะ”

ผ่านไปอีกเกือบครึ่งชั่วโมง เป็นแดนกว้างเครื่องเป่าผมลงหลังจากทำผมให้นางแบบกิตติมศักดิ์เสร็จเรียบร้อยแล้ว

“เสร็จแล้ว คุณหนูแก้มใส”

“เสร็จแล้วหรือคะ เร็วดีจัง ไหนขอแก้มใสดูหน่อย”

“ได้สิ รับรองเรดแน่” เป็นแดนค่อยๆ หันแก้อึ้งของแก้มใสกลับไปอีกครั้ง เพื่อให้เธอเห็นเงาสะท้อนของตัวเองในกระจกบานใหญ่

แต่แล้วเสียงกรีดร้องที่สลับแก้วหูที่สุดครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์โลกก็ดังก้องไปทั่วห้อง เมื่อแก้มใสเห็นผมฟูฟ่องของตัวเองเหมือนมีคนเอาเมฆก้อนโตมาโปะบนหัว

“กรี๊ด! นี่มันอะไร ทำไมหัวแก้มใสเป็นแบบนี้ ไช้บ้า แกทำอะไรของแก”

“เอ่อ...น้องแก้มใสไม่ชอบหรืออะ นี่เป็นทรงสุดฮิตของดาราฮอลลีวูดตอนนี้เลยนะ เมื่อเข้าแอ่งเจลินากีรีเคสต์ทรงนี้นะ” เป็นแดนแก๊งฟูดเสียงเจื่อน แต่ในใจแอบลึงโลดเมื่อแผนการสำเร็จไปเกือบครึ่งแล้ว

“รีเคสต์บ๊าบของแฉะสิ ทำผมฉันให้กลับเป็นเหมือนเดิมเดี๋ยวนี้นะ ไม่งั้นแกโดนไล่ออกนอกประเทศเน่” แก้มใสลูบเสียงกร้าว ท่าทางหัวเสียและจิตตกอย่างมาก

“เอ่อ...คือ...” ระหว่างที่เป็นแดนอีกอึก หัวหน้าที่มึนประสานงานการเดินทางแบบการกุศลครั้งนี้ก็เปิดประตูเข้ามา

“เกิดอะไรขึ้นคะ ว้าย! ทำไมหัวน้องแก้มใสถึงฟูฟ่องอย่างนั้นล่ะคะ” หัวหน้าที่มึนประสานงานโผล่อย่างตกใจ

“ก็ทรงแอฟริกันงี้ล่ะอะ กำลังฮิตในแวดวงดาราฮอลลีวูดเลยนะ” เป็นแดนรีบอธิบายอย่างภูมิปัญญาเสนอ

แต่แก้มใสไม่เออออห่อหมกไปด้วย เจ้าหล่อนทำท่าเหมือนจะกริดร้องอีกรอบ จ้องมองเป็นแดนด้วยสายตาकिनเลือดकिनเนื้อ นัยน์ตาโตคู่สวยหวานซึ่งยามนี้ลุกวาวน่ากลัวยิ่งนัก

“แอฟริกันบ๊าบของแฉะสิ ไช้เจ็พ! แกตายเน่!” แก้มใสเคঁลเสียงลอดไรฟัน พลาจโถมตัวเข้าบีบคออีกฝ่ายเต็มแรง

“จ้าก! ช่วยด้วย คุณหนูแก้มใสจะฆ่าเจ็พ!” เป็นแดนโวยวายเสียงหลง

หัวหน้าที่มึนประสานงานต้องเข้ามาขวางและช่วยแกะมือเรียวสวยของแก้มใสอย่างทุลักทุเล

“ใจเย็นๆ นะคะคุณแก้มใส ตอนนี้ไม่ใช่เวลามาทะเลาะกันนะคะ” หัวหน้าที่มึนประสานงานการกุศลพูดขึ้นอย่างหอบๆ หลังจากออกแรงงะ

นิ้วมือของเธอไปหมดๆ

“แล้วทีนี้จะทำยังไง หัวแก้มใสเป็นแอฟริกาไปแล้ว เจ็บเนชก็หายไปไหนไม่รู้ ที่นี้ช่างผมคนอื่นอีกมั๊ยคะ” ไฮโซวัยเอ้าะมีสีหน้าทั้งร้อนใจและแค่นใจในคราวเดียวกัน

“มีมันก็มีหрокคะ แต่...อีกไม่กี่นาทีก็จะถึงชุดฟิโนเลแล้ว เลยกงว่าจะทำผมไม่ทันแน่ๆ ค่ะ” หัวหน้าที่มีประสบการณ์อธิบายอย่างลำบากใจ

“กร๊อต! ไม่นะ คีนนี้แก้มใสจะต้องเดินชุดฟิโนเลให้ได้” แก้มใสทวาดลั่นห้อง มาดสวยหวานไร้อะไรเลยสาราวเจ้าหญิงน้อยๆ ในเทพนิยายหายวับไป แทนที่ด้วยมาดแม่เลี้ยงใจร้ายของซินเดอเรลลาแทน

“แต่อีกไม่กี่นาทีก็ถึงช่วงชุดฟิโนเลแล้ว คุณแก้มใสจะออกไปทั้งทรงผมแอฟริกาแบบนี้หรือคะ”

“เพราะแกลคนเดียว นังเจ็พู่ เสร็จงานนี้เมื่อไหร่ ฉันให้พ่อฉันจับแกลไปชุดเผือกชุดมันที่ป่าแอมะซอนแน่” แก้มใสลูบเสียงลอดไรฟันด้วยความเคียดแค้น ขณะที่เป็นแดนแกล่งทำหน้าที่อยู่

“ใจเย็นๆ กันก่อนนะคะ ตอนนี้นี้น่ากลัวกว่าคือ แล้วใครจะมาเดินแบบชุดฟิโนเลแทนล่ะ”

ทันทีที่หัวหน้าที่มีประสบการณ์พูดจบ ใครบางคนก็เปิดประตูฉิวเข้ามา ดาราพรณรายซึ่งได้รับการแต่งหน้าทำผมแบบจัดเต็มด้วยฝีมือของช่างระดับฮอลลีวูดที่เป็นแดนเตรียมไว้ให้ก็ยืนตาโลอยู่หน้าประตูราวกับรู้ตัว

“อู๊ย! ขอโทษค่ะ จุ่มจิ้มเข้าห้องผิด” ดาราพรณรายเอ๋อเบาๆ แต่แววตายิ้มๆ เมื่อเห็นเป็นแดนลอบส่งสัญญาณมือว่าโอเค แล้วก็ต้องกลั้นหัวเราะแทบเมื่อเห็นทรงผมแอฟริกาของแก้มใส ที่ฟูยิ่งกว่าวิกของเป็นแดนเสียอีก

“คราวหลังหัดเคาะประตูก่อนก็ได้นะ” แก้มใสต่อว่าพาลๆ หน้าตา

เหมือนยักษ์มูจิ

แม้จะเจ็บใจที่โดนต่อว่าเกมแตกดัน แต่หล่อนก็ฝันยิ้มหวานเอาไว้ยามนี้ไม่ใช่เวลาถือสายายแถมใส่หัวฟูที่กำลังโมโหคลุ้มคลั่งเหมือนข้างตกมัน เพราะในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้าายนี้นี้ต้องคลุ้มคลั่งหนักยิ่งกว่าข้างตกมันทั้งโขลงมารวมตัวกันเสียอีก

“ขอโทษนะคะ แต่เอ...เกิดอะไรขึ้นคะเนี่ย” ดาราพรรณรายยังป็นหน้าซีดอย่างแนบเนียน

“ก็คุณหนูแถมใส่ไม่ชอบทรงแอฟโฟรที่เจี๊ฟูทำให้เนะสิ โว้ยวายใหญ่เลย” เป็นแดนอธิบายเสียงสับสนตะขิง

“แกชอบไปคนเดียวอะ ทรงแอฟโฟรบ้าๆ แบบนี้” แถมใส่ตอบกระพัดกระพืด

“ตายแล้ว แต่นี้ใกล้เวลาเดินแบบชุดพินาเลแล้วนะคะ คุณแถมใส่จะออกไปทั้ง...อย่างนี้หรือคะ” ดาราพรรณรายแกล้งถามหยิ่งเชิง

“จะบ้าหรือ ฉันจะออกไปทั้งหัวฟูฟ่องแบบนี้ได้ยังไง คนทั้งงานได้หัวเราะฉันพอดี!” แถมใส่แหวดตอบ

ดาราพรรณรายและคนอื่นๆ ที่เหลือเกือบจะต้องยกมือปิดหูเพราะรำคาญเสียงแหวดๆ ดังลั่นของคุณเธอ

“เอาอย่างนี้แล้วกันค่ะ ตอนนี้อาตมาต้องหานางแบบมาเดินแทนคุณหนูแถมใส่ก่อน ไม่อย่างนั้นนุ่นแน่” หัวหน้าที่มีประสานงานพุดขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“โอ้ว กู๊ดโอเคียที่สุดฮ้า” เป็นแดนรีบเสริม นัยน์ตาเป็นประกายวิบวับ

“แล้วคุณจะให้ใครมาเดินแทนแถมใส่ไม่ทราบ” แถมใส่ถามเสียงหัวนอยอย่างไม่พอใจ

“ก็...อืม...” หัวหน้าที่มีประสานงานเพ่งมองมายังดาราพรรณราย

ที่ยืนทำตาใสซื่อแต่ในใจระริกระรู้สุด ๆ

“

คุณ...จุ่มจิ้มพอจะช่วยเดิน
แบบพิณาลีในคันทันนี้แทนคุณ
แถมใส่ได้มั๊ยคะ

”

